Eiropas Savienības
Oficiālais Vēstnesis

LV
L sērija

2026/1348

19.6.2026.

TULKOJUMS

Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvencija pret kibernoziedzību – starptautiskās sadarbības stiprināšana konkrētu noziegumu, ko izdara, izmantojot informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmas, apkarošanā un apmaiņā ar pierādījumiem elektroniskā formā par smagiem noziegumiem

PREAMBULA

KONVENCIJAS DALĪBVALSTIS,

PATUROT PRĀTĀ Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu mērķus un principus;

IEVĒROJOT, ka, lai gan informācijas un komunikācijas tehnoloģijām ir milzīgs sabiedrības attīstības potenciāls, tās rada jaunas iespējas likumpārkāpējiem, var veicināt noziedzīgu darbību apjoma un daudzveidības palielināšanos un var negatīvi ietekmēt valstis, uzņēmumus un personu un visas sabiedrības labklājību;

PAUŽOT BAŽAS par to, ka informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu izmantošana var būtiski ietekmēt noziedzīgu nodarījumu mērogu, ātrumu un tvērumu, tostarp tādu nodarījumu mērogu, ātrumu un tvērumu, kas saistīti ar terorismu un transnacionālo organizēto noziedzību, piemēram, cilvēku tirdzniecību, migrantu kontrabandu, šaujamieroču, to detaļu, sastāvdaļu un munīcijas nelikumīgu ražošanu un tirdzniecību, narkotiku tirdzniecību un kultūras priekšmetu nelikumīgu tirdzniecību;

PĀRLIECĪBĀ par nepieciešamību prioritārā kārtā īstenot globālu krimināltiesību politiku, kuras mērķis ir aizsargāt sabiedrību no kibernoziedzības, cita starpā pieņemot attiecīgus tiesību aktus, nosakot kopējus noziedzīgus nodarījumus un procesuālās pilnvaras un veicinot starptautisko sadarbību, lai efektīvāk novērstu un apkarotu šādas darbības valsts, reģionālā un starptautiskā līmenī;

APŅEMOTIES liegt drošu patvērumu personām, kas iesaistītas kibernoziedzībā, veicot kriminālvajāšanu par šiem noziegumiem neatkarīgi no to izdarīšanas vietas;

UZSVEROT vajadzību uzlabot koordināciju un sadarbību starp valstīm, cita starpā pēc to lūguma sniedzot tehnisku palīdzību un veidojot spējas, ieskaitot tehnoloģiju nodošanu uz savstarpēji saskaņotiem noteikumiem, valstīm, jo īpaši jaunattīstības valstīm, lai uzlabotu valstu tiesību aktus un sistēmas, kā arī valsts iestāžu spēju risināt kibernoziegumus visās to izpausmēs, cita starpā novērst, atklāt, izmeklēt šādus kibernoziegumus un veikt kriminālvajāšanu par tiem, šajā ziņā uzsverot Apvienoto Nāciju Organizācijas lomu;

ATZĪSTOT, ka kibernoziegumos cietušo personu skaits aizvien pieaug, kā arī to, cik svarīgi ir panākt taisnīgumu šiem cietušajiem, un to, ka pasākumos, ko veic, lai novērstu un apkarotu nodarījumus, uz kuriem attiecas šī konvencija, ir jāpievēršas neaizsargātās situācijās esošu personu vajadzībām;

APŅEMOTIES efektīvāk novērst, atklāt un mazināt kibernoziedzības rezultātā iegūta īpašuma starptautisku nodošanu un stiprināt starptautisko sadarbību tādu noziedzīgi iegūtu līdzekļu atgūšanā un atgriešanā, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju;

PATUROT PRĀTĀ, ka kibernoziedzības novēršana un apkarošana ir visu valstu pienākums un ka tām ir savstarpēji jāsadarbojas, atbalstot un iesaistot attiecīgās starptautiskās un reģionālās organizācijas, kā arī nevalstiskās organizācijas, pilsoniskās sabiedrības organizācijas, akadēmiskās iestādes un privātā sektora struktūras, lai to centieni šajā jomā būtu efektīvi;

ATZĪSTOT, cik svarīgi ir integrēt dzimumu līdztiesības aspektu visos attiecīgajos centienos novērst un apkarot nodarījumus, uz kuriem attiecas šī konvencija, saskaņā ar valsts tiesību aktiem;

PATUROT PRĀTĀ vajadzību sasniegt tiesībaizsardzības mērķus un nodrošināt cilvēktiesību un pamatbrīvību ievērošanu, kā noteikts piemērojamajos starptautiskajos un reģionālajos instrumentos;

ATZĪSTOT tiesības uz aizsardzību pret patvaļīgu vai nelikumīgu iejaukšanos personas privātajā dzīvē un to, cik svarīgi ir aizsargāt personas datus;

UZTEICOT ANO Narkotiku un noziedzības novēršanas biroja un citu starptautisku un reģionālu organizāciju darbu kibernoziedzības novēršanas un apkarošanas jomā;

ŅEMOT VĒRĀ Ģenerālās asamblejas 2019. gada 27. decembra Rezolūciju 74/247 un 2021. gada 26. maija Rezolūciju 75/282;

ŅEMOT VĒRĀ esošās starptautiskās un reģionālās konvencijas un līgumus par sadarbību krimināllietās, kā arī līdzīgus līgumus, kas pastāv starp Apvienoto Nāciju Organizācijas dalībvalstīm,

IR VIENOJUŠĀS PAR TURPMĀKO.

I NODAĻA

VISPĀRĪGI NOTEIKUMI

1. pants

Mērķa formulējums

Šīs konvencijas mērķi ir:

a) veicināt un stiprināt pasākumus efektīvākai un lietderīgākai kibernoziedzības novēršanai un apkarošanai;

b) veicināt, atvieglot un stiprināt starptautisko sadarbību kibernoziedzības novēršanas un apkarošanas jomā; kā arī

c) veicināt, atvieglot un atbalstīt tehniskās palīdzības sniegšanu un spēju veidošanu, lai novērstu un apkarotu kibernoziedzību, jo īpaši jaunattīstības valstu labā.

2. pants

Terminu lietojums

Šajā konvencijā:

a) "informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēma" ir jebkura ierīce vai savstarpēji savienotu vai saistītu ierīču grupa, no kurām viena vai vairākas ierīces saskaņā ar programmu vāc un uzglabā elektroniskos datus un veic elektronisko datu automātisku apstrādi;

b) "elektroniski dati" ir jebkurš faktu, informācijas vai jēdzienu atveidojums formā, kas ir piemērota apstrādei informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmā, tostarp atbilstoša programma, kas ir piemērota, lai radītu informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu kādas funkcijas izpildei;

c) "datplūsmas dati" ir jebkuri elektroniskie dati, kas attiecas uz komunikāciju, ko veic, izmantojot informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu, kurus ģenerē informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēma, kas veido daļu no komunikācijas ķēdes, un kuri norāda komunikācijas izcelsmi, galamērķi, maršrutu, laiku, datumu, lielumu, ilgumu vai pamatā esošā pakalpojuma veidu;

d) "satura dati" ir jebkuri elektroniskie dati, kas nav abonenta informācija vai datplūsmas dati un kas attiecas uz informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmas pārsūtīto datu saturu, tostarp, bet ne tikai, attēli, īsziņas, balss ziņojumi, audioieraksti un videoieraksti;

e) "pakalpojumu sniedzējs" ir jebkura publiska vai privāta struktūra, kas:

i) sniedz sava pakalpojuma lietotājiem spēju sazināties, izmantojot informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu; vai

ii) apstrādā vai uzglabā elektroniskos datus šāda sakaru pakalpojuma vai šāda pakalpojuma lietotāju vārdā;

f) "abonenta informācija" ir jebkura informācija, kas ir pakalpojumu sniedzēja rīcībā un kas attiecas uz tā pakalpojumu abonentiem, izņemot datplūsmas vai satura datus, un ar ko var noteikt:

i) izmantotā sakaru pakalpojuma veidu, ar to saistītos tehniskos noteikumus un pakalpojuma ilgumu;

ii) abonenta identitāti, pasta vai ģeogrāfisko adresi, tālruņa vai citu piekļuves numuru, rēķinu vai maksājumu informāciju, kas pieejama, pamatojoties uz pakalpojumu līgumu vai vienošanos;

iii) jebkuru citu informāciju par sakaru iekārtu uzstādīšanas vietu, kas pieejama, pamatojoties uz pakalpojumu līgumu vai vienošanos;

g) "personas dati" ir jebkura informācija, kas attiecas uz identificētu vai identificējamu fizisku personu;

h) "smags noziegums" ir nodarījums, par ko soda ar brīvības atņemšanu, kuras maksimālais ilgums ir vismaz četri gadi, vai ar smagāku sodu;

i) "īpašums" ir jebkura veida aktīvi – ķermeniski un bezķermeniski, kustami un nekustami, materiāli vai nemateriāli –, tostarp virtuāli aktīvi, kā arī juridiski dokumenti vai instrumenti, kas apliecina šā īpašuma īpašumtiesības vai tiesības uz šādiem aktīviem;

j) "noziedzīgi iegūti līdzekļi" ir jebkurš īpašums, kas tieši vai netieši atvasināts vai iegūts, izdarot nodarījumu;

k) "iesaldēšana" vai "izņemšana" ir pagaidu aizliegums nodot, pārveidot, iznīcināt, atsavināt vai pārvietot īpašumu vai īpašuma pagaidu uzraudzība vai kontrole, pamatojoties uz tiesas vai citas kompetentas iestādes izdotu rīkojumu;

l) "konfiskācija", kas attiecīgos gadījumos ietver ieturēšanu, ir īpašuma pastāvīga atņemšana ar tiesas vai citas kompetentas iestādes rīkojumu;

m) "predikatīvs nodarījums" ir jebkurš nodarījums, kura rezultātā ir iegūti līdzekļi, kas var kļūt par nodarījuma priekšmetu, kā definēts šīs konvencijas 17. pantā;

n) "reģionāla ekonomiskās integrācijas organizācija" nozīmē suverēnu noteikta reģiona valstu nodibinātu organizāciju, kurai tās dalībvalstis deleģējušas lēmējtiesības par jautājumiem, kurus reglamentē šī konvencija, un kura saskaņā ar tās iekšējiem noteikumiem ir atbilstoši pilnvarota parakstīt, ratificēt, pieņemt vai atzīt konvenciju vai pievienoties konvencijai; atsauces uz jēdzienu "dalībvalstis" šajā konvencijā attiecas uz šādām organizācijām to kompetences robežās;

o) "ārkārtas situācija" ir situācija, kad pastāv būtisks un tūlītējs risks jebkuras fiziskas personas dzīvībai vai drošībai.

3. pants

Piemērošanas joma

Ja vien šajā konvencijā nav noteikts citādi, šī konvencija attiecas uz:

a) saskaņā ar šo konvenciju noteiktu noziedzīgu nodarījumu novēršanu, izmeklēšanu un kriminālvajāšanu par tiem, kā arī uz šādos nodarījumos iegūto līdzekļu iesaldēšanu, izņemšanu, konfiskāciju un atgriešanu;

b) pierādījumu vākšanu, iegūšanu, saglabāšanu un apmaiņu elektroniskā formā krimināllizmeklēšanas vai tiesvedības vajadzībām, kā paredzēts šīs konvencijas 23. un 35. pantā.

4. pants

Nodarījumi, kas noteikti saskaņā ar citām Apvienoto Nāciju Organizācijas konvencijām un protokoliem

1. Īstenojot citas piemērojamās Apvienoto Nāciju Organizācijas konvencijas un protokolus, kuru dalībvalstis tās ir, dalībvalstis nodrošina, ka noziedzīgus nodarījumus, kas noteikti saskaņā ar šādām konvencijām un protokoliem, saskaņā ar valstu tiesību aktiem arī uzskata par noziedzīgiem nodarījumiem, ja tie izdarīti, izmantojot informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmas.

2. Neko šajā pantā neinterpretē kā noziedzīgu nodarījumu noteikšanu saskaņā ar šo konvenciju.

5. pants

Suverenitātes aizsardzība

1. Dalībvalstis savas saistības saskaņā ar šo konvenciju pilda atbilstīgi valstu suverēnās vienlīdzības un teritoriālās integritātes principiem un principam par neiejaukšanos citu valstu iekšējās lietās.

2. Nekas šajā konvencijā nedod tiesības kādai dalībvalstij citas valsts teritorijā īstenot jurisdikciju un veikt funkcijas, kas ar minētās citas valsts tiesību aktiem ir piešķirtas vienīgi šīs citas valsts iestādēm.

6. pants

Cilvēktiesību ievērošana

1. Dalībvalstis nodrošina, ka to pienākumu īstenošana saskaņā ar šo konvenciju atbilst to saistībām, kas izriet no starptautiskajiem cilvēktiesību aktiem.

2. Neko šajā konvencijā neinterpretē kā tādu, kas ļauj neievērot cilvēktiesības vai pamatbrīvības, tostarp tiesības, kas saistītas ar vārda, apziņas, uzskatu, reliģijas vai ticības brīvību, tiesības uz mierīgu pulcēšanos un biedrošanās brīvību, saskaņā ar piemērojamajiem starptautiskajiem cilvēktiesību aktiem un atbilstīgi tiem.

II NODAĻA

KRIMINĀLATBILDĪBAS NOTEIKŠANA

7. pants

Nelikumīga piekļuve

1. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem atzītu par noziedzīgu nodarījumu, ja tas izdarīts ar nodomu, neatļautu piekļuvi informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmai vai jebkurai tās daļai.

2. Dalībvalsts var noteikt, ka nodarījumam jābūt izdarītam, pārkāpjot drošības pasākumus, nolūkā iegūt elektroniskus datus vai ar citu negodīgu vai noziedzīgu nolūku, vai saistībā ar informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu, kas ir savienota ar citu informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu.

8. pants

Nelikumīga pārtveršana

1. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem atzītu par noziedzīgiem nodarījumiem, ja tie izdarīti ar nodomu un bez tiesībām, pārtveršanu, izmantojot tehniskus līdzekļus, attiecībā uz elektronisko datu pārraidi uz informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu vai no tās, vai šādā sistēmā, kas ietver elektromagnētisko emisiju no informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmas, kurā ir šādi elektroniski dati.

2. Dalībvalsts var noteikt, ka nodarījumam jābūt izdarītam ar negodīgu vai noziedzīgu nolūku, vai saistībā ar informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu, kas ir savienota ar citu informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu.

9. pants

Iejaukšanās elektroniskajos datos

1. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem atzītu par noziedzīgiem nodarījumiem, ja tie izdarīti ar nodomu un bez tiesībām, elektronisko datu bojāšanu, dzēšanu, kvalitātes pasliktināšanu, mainīšanu vai aizklāšanu.

2. Dalībvalsts var noteikt, ka šā panta 1. punktā aprakstītajai rīcībai ir jārada būtisks kaitējums.

10. pants

Iejaukšanās informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmā

Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem atzītu par noziedzīgiem nodarījumiem, ja tie izdarīti ar nodomu un bez tiesībām, informācijas un komunikācijas tehnoloģijas sistēmas darbības nozīmīgu kavēšanu, ievadot, nosūtot, bojājot, dzēšot, pasliktinot kvalitāti, mainot vai aizklājot elektroniskus datus.

11. pants

Ierīču ļaunprātīga izmantošana

1. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem atzītu par noziedzīgiem nodarījumiem, ja tie izdarīti ar nodomu un bez tiesībām:

a) iegūšanu, ražošanu, pārdošanu, iepirkšanu lietošanai, importēšanu, izplatīšanu vai citādu pieejamības nodrošināšanu:

i) attiecībā uz ierīci, ieskaitot datorprogrammu, kas galvenokārt izstrādāta vai pielāgota mērķim izdarīt kādu no nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šīs konvencijas 7.–10. pantu; vai

ii) attiecībā uz paroli, piekļuves akreditācijas datiem, elektronisko parakstu vai līdzīgiem datiem, ar kuriem var piekļūt visai informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmai vai jebkurai tās daļai;

ar nolūku, ka minēto ierīci, tostarp programmu, vai paroli, piekļuves akreditācijas datus, elektronisko parakstu vai līdzīgus datus izmanto, lai izdarītu kādu no nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šīs konvencijas 7.–10. pantu; kā arī

b) šā panta 1. punkta a) apakšpunkta i) vai ii) daļā minētā vienuma turēšanu īpašumā ar nolūku to izmantot, lai izdarītu kādu no nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šīs konvencijas 7.–10. pantu.

2. Šo pantu neinterpretē kā tādu, ar kuru piemēro krimināltiesību, ja šā panta 1. punktā minētā iegūšana, ražošana, pārdošana, iepirkšana lietošanai, importēšana, izplatīšana vai citāda pieejamības nodrošināšana, vai turēšana īpašumā nenotiek, lai izdarītu noziedzīgu nodarījumu, kas noteikts saskaņā ar šīs konvencijas 7.–10. pantu, piemēram, lai veiktu informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmas atļautu testēšanu vai aizsardzību.

3. Katra dalībvalsts var paturēt tiesības nepiemērot šā panta 1. punktu ar noteikumu, ka atruna neattiecas uz šā panta 1. punkta a) apakšpunkta ii) daļā minēto vienumu pārdošanu, izplatīšanu vai citādu to pieejamības nodrošināšanu.

12. pants

Ar informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu saistīta viltošana

1. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem atzītu par noziedzīgiem nodarījumiem, ja tie izdarīti ar nodomu un bez tiesībām, tādu elektronisko datu ievadīšanu, grozīšanu, dzēšanu vai aizklāšanu, kuras rezultātā tiek iegūti neautentiski dati, lai tos juridiskos nolūkos uzskatītu par autentiskiem vai ar tiem rīkotos tā, it kā tie būtu autentiski, neatkarīgi no tā, vai dati ir tieši lasāmi un saprotami.

2. Dalībvalsts var noteikt, ka ir jābūt nodomam apkrāpt vai līdzīgam negodīgam vai noziedzīgam nodomam, pirms iestājas krimināltiesību.

13. pants

Ar informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu saistīta zādzība vai krāpšana

Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem atzītu par noziedzīgu nodarījumu, ja tas izdarīts ar nodomu un bez tiesībām, citas personas īpašuma zudumu, kas radīts šādi:

a) jebkāda elektronisko datu ievade, mainīšana, dzēšana vai aizklāšana;

b) jebkāda iejaukšanās informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmas darbībā;

c) jebkāda maldināšana attiecībā uz faktiskajiem apstākļiem, kas īstenota, izmantojot informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu, un kas liek personai darīt vai nedarīt kaut ko tādu, ko minētā persona citādi nedarītu vai darītu;

nolūkā ar krāpniecisku vai negodīgu nodomu gūt ieguvumu naudas vai cita īpašuma formā sev vai citai personai bez tiesībām to iegūt.

14. pants

Nodarījumi, kas saistīti ar seksuālu vardarbību pret bērniem tiešsaistē vai materiāliem, kuros atspoguļota bērnu seksuāla izmantošana

1. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem atzītu par noziedzīgiem nodarījumiem, ja tie izdarīti ar nodomu un bez tiesībām, šādu rīcību:

a) materiālu, kuros atspoguļota seksuāla vardarbība pret bērniem vai bērnu seksuāla izmantošana, veidošana, piedāvāšana, pārdošana, izplatīšana, pārraidīšana, demonstrēšana, publicēšana vai citāda to pieejamības nodrošināšana, izmantojot informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu;

b) materiālu, kuros atspoguļota seksuāla vardarbība pret bērniem vai bērnu seksuāla izmantošana, prasīšana, iegūšana vai piekļuve tiem, izmantojot informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu;

c) materiālu, kuros atspoguļota seksuāla vardarbība pret bērniem vai bērnu seksuāla izmantošana un kuri tiek uzglabāti informācijas un komunikācijas tehnoloģijas sistēmā vai citā datu nesējā, turēšana īpašumā vai kontrolēšana;

d) tādu noziedzīgu nodarījumu finansēšana, kas noteikti saskaņā ar šā punkta a)–c) apakšpunktu un ko dalībvalstis var noteikt kā atsevišķu nodarījumu.

2. Šā panta nolūkos termins "materiāls, kurā atspoguļota seksuāla vardarbība pret bērniem vai bērnu seksuāla izmantošana" ietver vizuālus materiālus un var ietvert rakstisku vai audio saturu, kurā attēlota, aprakstīta vai attēlota jebkura persona, kas jaunāka par 18 gadiem un:

a) ir iesaistīta reālā vai simulētā seksuālā darbībā;

b) atrodas tādas personas klātbūtnē, kas iesaistās jebkādā seksuālā darbībā;

c) kuras dzimumorgānu daļas tiek parādītas galvenokārt seksuāliem mērķiem; vai

d) pakļauta spīdzināšanai vai nežēlīgai, necilvēcīgai vai pazemojošai rīcībai vai sodiem, un šādi materiāli pēc būtības ir seksuāla rakstura.

3. Dalībvalsts var noteikt, ka šā panta 2. punktā norādītajiem materiāliem jābūt tikai materiāliem, kas:

a) parāda, apraksta vai attēlo esošu personu; vai

b) vizuāli attēlo seksuālu vardarbību pret bērniem vai bērnu seksuālu izmantošanu.

4. Saskaņā ar saviem tiesību aktiem un atbilstīgi piemērojamajām starptautiskajām saistībām dalībvalstis var veikt pasākumus, lai izslēgtu krimināatbildības noteikšanu par:

a) bērnu rīcību saistībā pašradītu materiālu, kurā attēloti bērni; vai

b) šā panta 2. punkta a)–c) apakšpunktā aprakstītā materiāla veidošanu, pārsūtīšanu vai turēšanu, ja ir saņemta piekrišana un ja materiālā esošā rīcība ir likumīga, kā noteikts valsts tiesību aktos, un ja šādi materiāli tiek turēti vienīgi iesaistīto personu privātai lietošanai ar piekrišanu.

5. Nekas šajā konvencijā neietekmē starptautiskās saistības, kas vairāk sekmē bērna tiesību īstenošanu.

15. pants

Uzmākšanās vai iedraudzināšana nolūkā izdarīt noziedzīgu nodarījumu pret tikumību un dzimumneaizskaramību pret bērnu

1. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem atzītu par noziedzīgiem nodarījumiem tīšu saziņu, uzmākšanos, iedraudzināšanu vai jebkādu vienošanos, izmantojot informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu, lai izdarītu noziedzīgu nodarījumu pret tikumību un dzimumneaizskaramību pret bērnu, kā definēts attiecīgās valsts tiesību aktos, kā arī, lai izdarītu jebkuru nodarījumu, kas noteikts saskaņā ar šīs konvencijas 14. pantu.

2. Dalībvalsts var noteikt prasību, ka jābūt darbībai, ar kuru veicināta šā panta 1. punktā aprakstītā rīcība.

3. Dalībvalsts var apsvērt krimināltbildības paplašināšanu saskaņā ar šā panta 1. punktu attiecībā uz personu, kuru uzskata par bērnu.

4. Dalībvalstis var veikt pasākumus, lai izslēgtu krimināltbildības noteikšanu par darbībām, kas aprakstītas šā panta 1. punktā, ja tās izdara bērni.

16. pants

Intīma rakstura attēlu izplatīšana bez piekrišanas

1. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem atzītu par noziedzīgiem nodarījumiem, ja tie izdarīti ar nodomu un bez tiesībām, personas intīma rakstura attēlu pārdošanu, izplatīšanu, pārraidīšanu, publicēšanu vai citādu to pieejamības nodrošināšanu, izmantojot informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu, bez attēlā redzamās personas piekrišanas.

2. Šā panta 1. punkta nolūkos "intīms attēls" ir personas, kas vecāka par 18 gadiem, seksuāla rakstura vizuāls ieraksts, kas veikts ar jebkādiem līdzekļiem, arī fotogrāfija vai videoieraksts, kurā ir redzamas personas dzimumorgānu daļas vai persona ir iesaistīta seksuālā darbībā, kas bija privāta ieraksta veikšanas brīdī, un attiecībā uz kuru attēlotajai personai vai personām nodarījuma izdarīšanas brīdī bija pamatotas gaidas par privātās dzīves neaizskaramību.

3. Dalībvalsts attiecīgā gadījumā var paplašināt intīma rakstura attēlu definīciju, attiecinot to arī uz tādu personu attēliem, kuras ir jaunākas par 18 gadiem, ja tās ir tādā vecumā, lai likumīgi iesaistītos seksuālā darbībā saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem, un ja attēlā nav attēlota vardarbība pret bērniem vai bērnu izmantošana.

4. Šā panta nolūkos persona, kas ir jaunāka par 18 gadiem un ir attēlota intīma rakstura attēlā, nevar piekrist tāda intīma rakstura attēla izplatīšanai, kas satur materiālu, kurā atspoguļota seksuāla vardarbība pret bērniem vai bērnu seksuāla izmantošana saskaņā ar šīs konvencijas 14. pantu.

5. Dalībvalsts var noteikt, ka ir jābūt nodomam radīt kaitējumu, pirms iestājas krimināltbildība.

6. Dalībvalstis var veikt citus pasākumus attiecībā uz jautājumiem, kas saistīti ar šo pantu, saskaņā ar saviem tiesību aktiem un piemērojamajām starptautiskajām saistībām.

17. pants

Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizēšana

1. Katra dalībvalsts saskaņā ar savu tiesību aktu pamatprincipiem pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai par noziedzīgiem nodarījumiem, ja tie veikti ar nolūku, atzītu šādas darbības:

a) i) īpašuma pārveide vai nodošana, zinot, ka šis īpašums ir noziedzīgi iegūti līdzekļi, nolūkā noklusēt vai slēpt šā īpašuma noziedzīgo izcelsmi vai palīdzēt jebkurai personai, kas ir iesaistīta predikatīvā nodarījuma izdarīšanā, izvairīties no savas rīcības tiesiskajām sekām;

ii) īpašuma patiesās būtības, izcelsmes, atrašanās vietas, izvietojuma, pārvietošanas, tiesību uz to slēpšana vai maskēšana vai īpašuma piederības slēpšana vai maskēšana, zinot, ka šis īpašums ir noziedzīgi iegūti līdzekļi;

b) ievērojot tās tiesību sistēmas pamatjēdzienus:

i) īpašuma iegāde, valdījums vai izmantošana, tā saņemšanas brīdī zinot, ka šis īpašums ir noziedzīgi iegūti līdzekļi;

ii) līdzdalība, iesaistīšanās vai slepena vienošanās ar mērķi izdarīt vai mēģināt izdarīt jebkādus tādus nodarījumus, kas noteikti saskaņā ar šo pantu, un palīdzība un iesaiste to izdarīšanā, līdzzināšana, veicinot un sniedzot padomus to izdarīšanā.

2) Šā panta 1. punkta īstenošanas vai piemērošanas nolūkos:

a) katra dalībvalsts kā predikatīvus nodarījumus nosaka attiecīgus noziedzīgus nodarījumus, kas noteikti saskaņā ar šīs konvencijas 7.–16. pantu;

b) dalībvalstis, kuru tiesību aktos ir iekļauts konkrētu predikatīvu nodarījumu saraksts, minētajā sarakstā iekļauj vismaz tādu nodarījumu visaptverošu klāstu, kas noteikti saskaņā ar šīs konvencijas 7.–16. pantu;

c) šā punkta b) apakšpunkta izpratnē predikatīvi nodarījumi ietver nodarījumus, kas izdarīti gan attiecīgās dalībvalsts jurisdikcijā, gan ārpus tās. Tomēr nodarījumi, kas izdarīti ārpus dalībvalsts jurisdikcijas, ir predikatīvi nodarījumi tikai tad, ja attiecīgā rīcība ir noziedzīgs nodarījums saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā tas ir izdarīts, un būtu noziedzīgs nodarījums saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kura īsteno vai piemēro šo pantu, ja tas tur būtu izdarīts;

d) katra dalībvalsts iesniedz Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāram to savu tiesību aktu eksemplārus, ar kuriem īsteno šo pantu, kā arī jebkuras turpmākas izmaiņas šajos tiesību aktos vai to aprakstu;

e) ja tas vajadzīgs saskaņā ar dalībvalsts tiesību aktu pamatprincipiem, var noteikt, ka šā panta 1. punktā minētie noziedzīgie nodarījumi neattiecas uz personām, kas izdarījušas predikatīvo nodarījumu;

f) apzināšanos, nodomu vai nolūku, kas ir šā panta 1. punktā noteiktā noziedzīgā nodarījuma nepieciešams elements, var izsecināt no objektīviem faktu apstākļiem.

18. pants

Juridisku personu atbildība

1. Katra dalībvalsts saskaņā ar saviem tiesību principiem pieņem tādus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai noteiktu juridisku personu atbildību par līdzdalību noziedzīgos nodarījumos, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju.

2. Ņemot vērā katras dalībvalsts tiesību principus, juridisku personu atbildība var būt krimināltiesiska, civiltiesiska vai administratīvi tiesiska.

3. Šāda atbildība neskar fizisko personu, kas ir veikušas noziedzīgo nodarījumu, kriminālatbildību.

4. Katra dalībvalsts jo īpaši nodrošina, ka juridiskām personām, ko sauc pie atbildības saskaņā ar šo pantu, piemēro iedarbīgus, samērīgus un atturošus krimināl sodus vai sodus, kas nav krimināl sodi, tostarp naudas sodus.

19. pants

Līdzdalība un mēģinājums

1. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem atzītu par noziedzīgu nodarījumu, ja tas izdarīts ar nodomu, līdzdalību noziedzīgā nodarījumā, kas noteikts saskaņā ar šo konvenciju, jebkādā lomā, piemēram, kā līdzdalībniekam, palīgam vai kūdītājam.

2. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem par noziedzīgu nodarījumu, ja tas izdarīts ar nodomu, atzītu jebkādu mēģinājumu izdarīt noziedzīgu nodarījumu, kas noteikts saskaņā ar šo konvenciju.

3. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem par noziedzīgu nodarījumu, ja tas izdarīts ar nodomu, atzītu gatavošanos noziedzīgam nodarījumam, kas noteikts saskaņā ar šo konvenciju.

20. pants

Noilgums

Katra dalībvalsts, ja nepieciešams, ņemot vērā nozieguma smagumu, saskaņā ar saviem tiesību aktiem nosaka ilgu noilguma termiņu, kurā sākt tiesvedību par jebkādu nodarījumu, kas noteikts saskaņā ar šo konvenciju, un nosaka ilgāku noilguma termiņu vai paredz noilguma perioda apturēšanu, ja iespējamais likumpārkāpējs ir izvairījies no saukšanas pie atbildības.

21. pants

Krimināl vajāšana, iztiesāšana un sankcijas

1. Katra dalībvalsts par tāda noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, kas noteikts saskaņā ar šo konvenciju, piemēro iedarbīgas, samērīgas un atturošas sankcijas, ņemot vērā nodarījuma smagumu.

2. Katra dalībvalsts saskaņā ar saviem tiesību aktiem var pieņemt tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai konstatētu atbildību pastiprinošus apstākļus saistībā ar nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, tostarp apstākļus, kas ietekmē informācijas kritiskās infrastruktūras.

3. Katra dalībvalsts cenšas nodrošināt, ka tās valsts tiesību aktos paredzētā juridiskā rīcības brīvība attiecībā uz personu kriminālvajāšanu par noziedzīgiem nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar konvenciju, tiktu izmantota tādējādi, lai maksimāli palielinātu tiesībaizsardzības pasākumu efektivitāti attiecībā uz šiem nodarījumiem, un pienācīgi ņemot vērā nepieciešamību atturēt no šādu nodarījumu izdarīšanas.

4. Katra dalībvalsts nodrošina, ka ikvienai personai, pret kuru uzsākta kriminālvajāšana par nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, ir visas tiesības un garantijas atbilstoši valsts tiesību aktiem un piemērojamajām dalībvalsts starptautiskajām saistībām, tostarp tiesības uz taisnīgu tiesu un tiesības uz aizstāvību.

5. Attiecībā uz noziedzīgiem nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, katra dalībvalsts saskaņā ar saviem tiesību aktiem, pienācīgi ievērojot tiesības uz aizstāvību, veic attiecīgus pasākumus, lai censtos nodrošināt, ka nosacījumos, kas noteikti saistībā ar lēmumiem par atbrīvošanu līdz tiesas procesam vai pārsūdzību, tiek ņemta vērā vajadzība nodrošināt apsūdzētā klātbūtni turpmākā kriminālprocesā.

6. Katra dalībvalsts, apsverot par šādiem nodarījumiem notiesāto personu pirmstermiņa atbrīvošanas vai nosacītas atbrīvošanas iespējamību, ņem vērā attiecīgo nodarījumu smagumu.

7. Dalībvalstis nodrošina, ka saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir ieviesti atbilstīgi pasākumi, lai aizsargātu bērnus, kas apsūdzēti noziedzīgos nodarījumos, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, atbilstoši pienākumiem, kas noteikti Konvencijā par bērna tiesībām un tās attiecīgajos protokolos, kā arī citos piemērojamajos starptautiskajos vai reģionālajos instrumentos.

8. Nekas šajā konvencijā neietekmē principu, ka to noziedzīgo nodarījumu aprakstu, kas noteikti šajā konvencijā, un piemērojamo juridisko aizstāvību vai citus tiesību principus, kas attiecas uz darbības tiesiskumu, nosaka saskaņā ar dalībvalsts tiesību aktiem un saskaņā ar tiem arī veic kriminālvajāšanu un piemēro sodu par šādiem nodarījumiem.

III NODAĻA

JURISDIKCIJA

22. pants

Jurisdikcija

1. Katra dalībvalsts pieņem vajadzīgos pasākumus, lai noteiktu tās jurisdikciju attiecībā uz noziedzīgiem nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, ja:

a) nodarījums ir izdarīts attiecīgās dalībvalsts teritorijā; vai

b) nodarījums ir izdarīts uz kuģa, kas nodarījuma izdarīšanas brīdī kuģo ar attiecīgās dalībvalsts karogu, vai uz gaisa kuģa, kas nodarījuma izdarīšanas brīdī ir reģistrēts saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem.

2. Ievērojot šīs konvencijas 5. pantu, dalībvalsts var arī noteikt savu jurisdikciju attiecībā uz jebkuru šādu noziedzīgu nodarījumu, ja:

a) nodarījums ir izdarīts pret attiecīgās dalībvalsts valstspiederīgo; vai

b) nodarījumu ir izdarījis attiecīgās dalībvalsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kura pastāvīgā dzīvesvieta ir attiecīgās dalībvalsts teritorijā; vai

c) noziedzīgais nodarījums ir nodarījums, kas noteikts saskaņā ar šīs konvencijas 17. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punktu un ir izdarīts ārpus dalībvalsts teritorijas, lai izdarītu noziedzīgu nodarījumu, kas noteikts saskaņā ar šīs konvencijas 17. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) vai ii) punktu vai b) apakšpunkta i) punktu, šīs dalībvalsts teritorijā; vai

d) nodarījums ir izdarīts pret dalībvalsti.

3. Šīs konvencijas 37. panta 11. punkta nolūkos katra dalībvalsts veic vajadzīgos pasākumus, lai noteiktu savu jurisdikciju attiecībā uz noziedzīgiem nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, ja iespējamais noziedzīgā nodarījuma izdarītājs atrodas tās teritorijā, un tā šādu personu neizdod vienīgi ar pamatojumu, ka šī persona ir tās valstspiederīgais.

4. Katra dalībvalsts var arī pieņemt vajadzīgos pasākumus, lai noteiktu savu jurisdikciju attiecībā uz noziedzīgiem nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, ja iespējamais noziedzīgā nodarījuma izdarītājs atrodas tās teritorijā, un tā neizdod šo personu.

5. Ja dalībvalsts, kura īsteno savu jurisdikciju saskaņā ar šā panta 1. vai 2. punktu, ir saņēmusi paziņojumu vai citādi uzzinājusi, ka citas dalībvalstis veic izmeklēšanu, kriminālvajāšanu vai tiesvedību attiecībā uz to pašu rīcību, attiecīgo dalībvalstu kompetentās iestādes attiecīgā gadījumā savstarpēji apspriežas, lai koordinētu savas darbības.

6. Neskarot starptautisko tiesību vispārējās normas, šī konvencija neliedz īstenot nekādu krimināltiesisku jurisdikciju, kas noteikta saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem.

IV NODAĻA

PROCESUĀLIE PASĀKUMI UN TIESĪBAIZSARDZĪBA

23. pants

Procesuālo pasākumu darbības joma

1. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai noteiktu šajā nodaļā paredzētās pilnvaras un procedūras konkrētas krimināllizmeklēšanas vai kriminālprocesa vajadzībām.

2. Ja vien šajā konvencijā nav noteikts citādi, katra dalībvalsts piemēro šā panta 1. punktā minētās pilnvaras un procedūras:

a) noziedzīgiem nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju;

b) citiem noziedzīgiem nodarījumiem, kas izdarīti, izmantojot informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu; kā arī

c) pierādījumu vākšanai elektroniskā formā par jebkuru noziedzīgu nodarījumu.

3. a) katra dalībvalsts var paturēt tiesības piemērot šīs konvencijas 29. pantā minētos pasākumus tikai attiecībā uz atrunā norādītajiem nodarījumiem vai nodarījumu kategorijām, ar nosacījumu, ka šādu nodarījumu vai nodarījumu kategoriju loks nav ierobežotāks kā to nodarījumu loks, kuriem tā piemēro šīs konvencijas 30. pantā minētos pasākumus. Katra dalībvalsts apsver iespēju ierobežot šādu atrunu, lai nodrošinātu 29. pantā minēto pasākumu visplašāko piemērošanu;

b) ja dalībvalsts tās tiesību aktos, kas ir spēkā šīs konvencijas pieņemšanas laikā, pastāvošo ierobežojumu dēļ nevar piemērot šīs konvencijas 29. un 30. pantā minētos pasākumus paziņojumiem, ko pārraida pakalpojumu sniedzēja informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmā, kas:

i) tiek ekspluatēta slēgtas lietotāju grupas labā; kā arī

ii) neizmanto publiskos sakaru tīklus un nav savienota ar citu informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu, neatkarīgi no tā, vai tā ir publiska vai privāta;

minētā dalībvalsts var paturēt tiesības nepiemērot šos pasākumus šādai saziņai. Katra dalībvalsts apsver iespēju ierobežot šādu atrunu, lai nodrošinātu šīs konvencijas 29. un 30. pantā minēto pasākumu visplašāko piemērošanu.

24. pants

Nosacījumi un garantijas

1. Katra dalībvalsts nodrošina, ka uz šajā nodaļā paredzēto pilnvaru un procedūru noteikšanu, īstenošanu un piemērošanu attiecas nosacījumi un garantijas, kas noteiktas attiecīgās valsts tiesību aktos, kuri paredz cilvēktiesību aizsardzību saskaņā ar tās saistībām, kas izriet no starptautiskajiem cilvēktiesību aktiem, un kuros iekļauj proporcionalitātes principu.

2. Saskaņā ar katras dalībvalsts tiesību aktiem šādi nosacījumi un garantijas attiecīgā gadījumā, ņemot vērā attiecīgās procedūras vai pilnvaru būtību, cita starpā ietver pārskatīšanu tiesā vai cita veida neatkarīgu pārskatīšanu, tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, piemērošanas pamatojumu un šādu pilnvaru vai procedūras darbības jomas un ilguma ierobežošanu.

3. Ciktāl tas atbilst sabiedrības interesēm, jo īpaši pareizai tiesas spriešanai, katra dalībvalsts apsver šajā nodaļā paredzēto pilnvaru un procedūru ietekmi uz trešo personu tiesībām, pienākumiem un leģitīmajām interesēm.

4. Nosacījumus un garantijas, kas noteiktas saskaņā ar šo pantu, vietējā līmenī piemēro pilnvarām un procedūrām, kas izklāstītas šajā nodaļā, gan iekšzemes kriminālizmeklēšanas un tiesvedības nolūkā, gan nolūkā panākt pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts starptautisku sadarbību.

5. Šā panta 2. punktā minētās atsauces uz pārskatīšanu tiesā vai cita veida neatkarīgu pārskatīšanu ir atsauces uz šādu pārskatīšanu valsts līmenī.

25. pants

Uzglabāto elektronisko datu paātrināta saglabāšana

1. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai tās kompetentās iestādes varētu dot rīkojumu vai līdzīgi panākt norādīto elektronisko datu, tostarp datplūsmas datu, satura datu un abonenta informācijas, kas tiek glabāti, izmantojot informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu, paātrinātu saglabāšanu, jo īpaši, ja ir pamats uzskatīt, ka elektroniskie dati ir īpaši neaizsargāti pret zuduma risku vai izmaiņām.

2. Ja dalībvalsts īsteno šā panta 1. punktu, izdodot rīkojumu personai saglabāt konkrētus uzglabātus elektroniskos datus, kas ir personas rīcībā vai kontrolē, dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai uzliktu šai personai pienākumu saglabāt šo elektronisko datu integritāti tik ilgi, cik nepieciešams, bet ne ilgāk kā 90 dienas, lai kompetentās iestādes varētu pieprasīt to izpaušanu. Dalībvalsts var paredzēt, ka šādu rīkojumu vēlāk pagarina.

3. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai uzliktu glabātājam vai citai personai, kurai jāsaglabā elektroniskie dati, pienākumu saglabāt konfidencialitāti attiecībā uz šādu procedūru veikšanu laika posmā, kas noteikts attiecīgās valsts tiesību aktos.

26. pants

Datplūsmas datu paātrināta saglabāšana un daļēja izpaušana

Katra dalībvalsts attiecībā uz datplūsmas datiem, kas jāsaglabā saskaņā ar šīs konvencijas 25. pantu, pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai:

a) nodrošinātu, ka šāda paātrināta datplūsmas datu saglabāšana ir pieejama neatkarīgi no tā, vai sakaru pārraidē bija iesaistīts viens vai vairāki pakalpojumu sniedzēji; kā arī

b) nodrošinātu dalībvalsts kompetentajai iestādei vai šīs iestādes ieceltai personai pietiekama datplūsmas datu apjoma paātrinātu izpaušanu, kas ļauj dalībvalstij identificēt pakalpojumu sniedzējus un ceļu, pa kuru tika pārraidīta saziņa vai norādītā informācija.

27. pants

Informācijas sniegšanas rīkojums

Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai pilnvarotu kompetentās iestādes izdot rīkojumu:

a) personai tās teritorijā iesniegt konkrētus šīs personas rīcībā vai kontrolē esošus elektroniskos datus, kas tiek glabāti informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmā vai elektroniskā datu nesējā; kā arī

b) pakalpojumu sniedzējam, kas piedāvā savus pakalpojumus dalībvalsts teritorijā, iesniegt ar šādiem pakalpojumiem saistītu abonenta informāciju, kas ir šā pakalpojumu sniedzēja rīcībā vai kontrolē.

28. pants

Glabāto elektronisko datu meklēšana un izņemšana

1. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai pilnvarotu tās kompetentās iestādes meklēt vai līdzīgā veidā piekļūt:

a) informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmai, tās daļai un tajā glabātajiem elektroniskajiem datiem; kā arī

b) elektroniskiem datu nesējiem, kuros var glabāt nepieciešamos elektroniskos datus;

minētās dalībvalsts teritorijā.

2. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka tad, ja tās iestādes, ievērojot šā panta 1. punkta a) apakšpunktu, meklē vai līdzīgā veidā piekļūst konkrētai informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmai vai tās daļai un tām ir pamats uzskatīt, ka pieprasītie elektroniskie dati tiek glabāti citā informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmā vai tās daļā tās teritorijā un ka šādi dati ir likumīgi pieejami no sākotnējās sistēmas vai šai sistēmai, šādas iestādes var ātri veikt meklēšanu, lai iegūtu piekļuvi minētajai citai informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmai.

3. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai pilnvarotu tās kompetentās iestādes tās teritorijā izņemt vai līdzīgā veidā nodrošināt elektroniskos datus, kuriem piekļūts saskaņā ar šā panta 1. vai 2. punktu. Šie pasākumi ietver pilnvaras:

a) izņemt vai līdzīgā veidā nodrošināt informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu vai tās daļu, vai elektronisku datu nesēju;

b) izgatavot un saglabāt šo elektronisko datu kopijas elektroniskā formā;

c) saglabāt attiecīgo uzglabāto elektronisko datu integritāti;

d) padarīt šos elektroniskos datus nepieejamus vai dzēst tos no informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmas, kurai piekļūts.

4. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai pilnvarotu tās kompetentās iestādes uzdot jebkurai personai, kurai ir zināšanas par attiecīgās informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmas, informācijas un telesakaru tīkla vai to sastāvdaļu darbību, vai pasākumiem, ko piemēro, lai aizsargātu tajā esošos elektroniskos datus, sniegt, ja tas ir pamatoti, vajadzīgo informāciju, lai varētu veikt šā panta 1.–3. punktā minētos pasākumus.

29. pants

Datplūsmas datu vākšana reāllaikā

1. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai pilnvarotu tās kompetentās iestādes:

a) vākt vai reģistrēt, izmantojot tehniskus līdzekļus minētās dalībvalsts teritorijā; kā arī

b) likt pakalpojumu sniedzējam tā esošo tehnisko iespēju robežās:

i) vākt vai reģistrēt, izmantojot tehniskus līdzekļus minētās dalībvalsts teritorijā; vai

ii) sadarboties un palīdzēt kompetentajām iestādēm vākt vai reģistrēt;

reāllaikā datplūsmas datus, kas saistīti ar konkrētu saziņu tās teritorijā un ko pārraida, izmantojot informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu.

2. Ja dalībvalsts savas valsts tiesību sistēmas principu dēļ nevar pieņemt šā panta 1. punkta a) apakšpunktā minētos pasākumus, tā var pieņemt tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka reāllaikā tiek vākti vai reģistrēti datplūsmas dati, kas saistīti ar konkrētu tās teritorijā pārraidītu saziņu, šajā teritorijā izmantojot tehniskus līdzekļus.

3. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai uzliktu pakalpojumu sniedzējam pienākumu ievērot konfidencialitāti attiecībā uz šajā pantā paredzēto pilnvaru īstenošanu un jebkuru ar to saistītu informāciju.

30. pants

Satura datu pārtveršana

1. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi attiecībā uz virkni smagu noziedzīgu nodarījumu, kuri jānosaka attiecīgās valsts tiesību aktos, lai pilnvarotu tās kompetentās iestādes:

a) vākt vai reģistrēt, izmantojot tehniskus līdzekļus minētās dalībvalsts teritorijā; kā arī

b) likt pakalpojumu sniedzējam tā esošo tehnisko iespēju robežās:

i) vākt vai reģistrēt, izmantojot tehniskus līdzekļus minētās dalībvalsts teritorijā; vai

ii) sadarboties un palīdzēt kompetentajām iestādēm vākt vai reģistrēt;

reāllaikā satura datus par konkrētu saziņu tās teritorijā, ko pārraida, izmantojot informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu.

2. Ja dalībvalsts savas valsts tiesību sistēmas principu dēļ nevar pieņemt šā panta 1. punkta a) apakšpunktā minētos pasākumus, tā var pieņemt tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka reāllaikā tiek vākti vai reģistrēti satura dati par konkrētu saziņu tās teritorijā, šajā teritorijā izmantojot tehniskus līdzekļus.

3. Katra dalībvalsts pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai uzliktu pakalpojumu sniedzējam pienākumu ievērot konfidencialitāti attiecībā uz šajā pantā paredzēto pilnvaru īstenošanu un visu ar to saistīto informāciju.

31. pants

Noziedzīgi iegūtu līdzekļu iesaldēšana, izņemšana un konfiscēšana

1. Katra dalībvalsts, cik vien iespējams, savā tiesību sistēmā pieņem pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai varētu konfiscēt:

a) noziedzīgi iegūtus līdzekļus, kas iegūti no noziedzīgiem nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, vai īpašumu, kura vērtība atbilst šādu noziedzīgi iegūtu līdzekļu vērtībai;

b) īpašumu, aprīkojumu un citus noziedzīga nodarījuma rīkus, kas izmantoti vai ko paredzēts izmantot noziedzīgos nodarījumos, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju.

2. Katra dalībvalsts pieņem pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai varētu identificēt, meklēt, iesaldēt vai izņemt jebkuru vienumu, kas minēts šā panta 1. punktā, iespējamas konfiskācijas nolūkā.

3. Katra dalībvalsts saskaņā ar saviem tiesību aktiem pieņem tādus likumdošanas un citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai regulētu to, kā kompetentās iestādes pārvalda iesaldēto, izņemto vai konfiscēto īpašumu, uz ko attiecas šā panta 1. un 2. punkts.

4. Ja noziedzīgi iegūtie līdzekļi ir daļēji vai pilnībā pārveidoti vai pārvērsti par citu īpašumu, šajā pantā minētos pasākumus piemēro šim īpašumam, nevis noziedzīgi iegūtajiem līdzekļiem.

5. Ja noziedzīgi iegūtie līdzekļi ir apvienoti ar īpašumu, kas iegūts no likumīgiem avotiem, šādu īpašumu, neskarot nekādas ar iesaldēšanu vai izņemšanu saistītas pilnvaras, var konfiscēt tādā apmērā, kas atbilst noteiktajai apvienoto līdzekļu vērtībai.

6. Ienākumam vai citam labumam, kas gūts no noziedzīgi iegūtiem līdzekļiem, no īpašuma, kurā pārveidoti vai pārvērsti noziedzīgi iegūtie līdzekļi, vai no īpašuma, ar kuru apvienoti noziedzīgi iegūtie līdzekļi, piemēro šajā pantā norādītos pasākumus tādā pašā veidā un tādā pašā apjomā kā noziedzīgi iegūtiem līdzekļiem.

7. Šā panta un šī konvencijas 50. panta nolūkos katra dalībvalsts pilnvaro savas tiesas vai citas kompetentās iestādes izdot rīkojumu par bankas, finanšu vai komercdarbības reģistru pieejamības nodrošināšanu vai izņemšanu. Dalībvalsts nevar atteikties pildīt šā punkta noteikumus, pamatojoties uz banku darbības slepenību.

8. Katra dalībvalsts var apsvērt iespēju pieprasīt, lai likumpārkāpējs pierādītu iespējamo noziedzīgi iegūtu līdzekļu vai cita īpašuma, kas var tikt konfiscēts, likumīgo izcelsmi, ciktāl šāda prasība atbilst attiecīgās valsts tiesību aktu principiem un tiesvedības un citu procesu būtībai.

9. Šā panta noteikumus neinterpretē kā tādus, kas aizskar *bona fide* trešo personu tiesības.

10. Nekas šajā pantā neietekmē principu, ka pasākumus, uz kuriem tas attiecas, definē un īsteno saskaņā ar dalībvalsts tiesību aktu noteikumiem.

32. pants

Sodāmības noteikšana

Katra dalībvalsts var pieņemt tādus likumdošanas vai citus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai saskaņā ar tādiem noteikumiem un tādiem mērķiem, kādus tā uzskata par piemērotiem, ņemtu vērā jebkuru iepriekšēju citā valstī pieņemtu iespējamo likumpārkāpēju notiesājošu spriedumu, lai šādu informāciju izmantotu kriminālprocesā, kas attiecas uz nodarījumu, kas noteikts saskaņā ar šo konvenciju.

33. pants

Liecinieku aizsardzība

1. Katra dalībvalsts saskaņā ar saviem tiesību aktiem un pieejamo līdzekļu robežās veic attiecīgus pasākumus, lai nodrošinātu efektīvu aizsardzību no iespējamas atriebības vai iebiedēšanas lieciniekiem, kuri sniedz liecības vai labticīgi un pamatotu iemeslu dēļ sniedz informāciju par nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, vai citādi sadarbojas ar izmeklēšanas vai tiesu iestādēm, un, attiecīgā gadījumā, arī to radiniekiem un citām personām, kas tiem ir tuvas.

2. Šā panta 1. punktā paredzētie pasākumi, neskarot atbildētāja tiesības, tostarp tiesības uz taisnīgu tiesu, cita starpā var ietvert:

a) procedūru noteikšanu šādu personu fiziskai aizsardzībai, piemēram, ciktāl tas ir nepieciešams un iespējams, pārceļot tās un attiecīgā gadījumā atļaujot neizpaust informāciju vai ierobežot informācijas izpaušanu par šādu personu identitāti un atrašanās vietu;

b) noteikumu par pierādījumiem paredzēšanu, lai lecinieku liecības varētu sniegt tādā veidā, kas nodrošina liecinieka drošību, piemēram, atļaujot liecību sniegt, izmantojot komunikācijas tehnoloģijas, piemēram, videosaites vai citus piemērotus līdzekļus.

3. Dalībvalstis apsver iespēju slēgt nolīgumus vai vienošanās ar citām valstīm par šā panta 1. punktā minēto personu pārcelšanu.

4. Šā panta noteikumi attiecas arī uz cietušajiem, ciktāl tie ir lecinieki.

34. pants

Palīdzība cietušajiem un cietušo aizsardzība

1. Katra dalībvalsts pieejamo līdzekļu robežās veic atbilstīgus pasākumus, lai nodrošinātu palīdzību un aizsardzību personām, kuras cietušas nodarījumos, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, jo īpaši gadījumos, kad tām draud atriebība vai iebiedēšana.

2. Katra dalībvalsts saskaņā ar saviem valsts tiesību aktiem izveido atbilstošas procedūras, lai nodrošinātu kompensācijas un restitūcijas pieejamību tādos noziedzīgos nodarījumos cietušajiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju.

3. Katra dalībvalsts saskaņā ar saviem valsts tiesību aktiem nodrošina, ka attiecīgos kriminālprocesa pret likumpārkāpējiem posmos cietušo viedokļi un bažas tiek pausti un ņemti vērā tādā veidā, kas neskar tiesības uz aizstāvību.

4. Attiecībā uz nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šīs konvencijas 14.–16. pantu, katra dalībvalsts saskaņā ar saviem valsts tiesību aktiem sadarbībā ar attiecīgām starptautiskām organizācijām, nevalstiskām organizācijām un citiem pilsoniskās sabiedrības elementiem veic pasākumus, lai šādos nodarījumos cietušajiem sniegtu palīdzību, kas ietver viņu fizisko un psiholoģisko atveseļošanos.

5. Piemērojot šā panta 2.–4. punkta noteikumus, katra dalībvalsts ņem vērā cietušo vecumu, dzimumu un īpašos apstākļus un vajadzības, arī bērnu īpašos apstākļus un vajadzības.

6. Katra dalībvalsts, ciktāl tas atbilst šīs valsts tiesiskajam regulējumam, veic efektīvus pasākumus, lai nodrošinātu atbilstību pieprasījumiem izņemt vai padarīt nepieejamu šīs konvencijas 14.–16. pantā aprakstīto saturu.

V NODAĻA

STARPTAUTISKĀ SADARBĪBA

35. pants

Starptautiskās sadarbības vispārējie principi

1. Dalībvalstis sadarbojas viena ar otru saskaņā ar šīs konvencijas noteikumiem, kā arī citiem piemērojamajiem starptautiskajiem instrumentiem par starptautisko sadarbību krimināllietās un valsts tiesību aktiem šādos nolūkos:

a) izmeklēšana, kriminālvajāšana un tiesvedība saistībā ar noziedzīgiem nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, arī ar šādos nodarījumos iegūto līdzekļu iesaldēšanu, izņemšanu, konfiskāciju un atgriešanu;

b) pierādījumu vākšana, iegūšana, saglabāšana un apmaiņa elektroniskā formā par noziedzīgiem nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju;

c) pierādījumu vākšana, iegūšana, saglabāšana un apmaiņa elektroniskā veidā par jebkādiem smagiem noziegumiem, tostarp smagiem noziegumiem, kas noteikti saskaņā ar citām piemērojamajām Apvienoto Nāciju Organizācijas konvencijām un protokoliem, kuri ir spēkā šīs konvencijas pieņemšanas laikā.

2. Lai vāktu, iegūtu, saglabātu un koplietotu pierādījumus elektroniskā formā par noziedzīgiem nodarījumiem, kā paredzēts šā panta 1. punkta b) un c) apakšpunktā, piemēro šīs konvencijas 40. panta attiecīgos punktus un 41.–46. pantu.

3. Starptautiskās sadarbības jautājumos, kad abpusēja sodāmība tiek uzskatīta par prasību, to uzskata par izpildītu neatkarīgi no tā, vai pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesību aktos šis nodarījums ir iekļauts tajā pašā noziedzīgu nodarījumu kategorijā un vai nodarījums tiek apzīmēts ar tādu pašu terminoloģiju kā pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī, ja tā nodarījuma pamatā esošā rīcība, saistībā ar kuru tiek lūgta palīdzība, ir noziedzīgs nodarījums saskaņā ar abu dalībvalstu tiesību aktiem.

36. pants

Personas datu aizsardzība

1. a) Dalībvalsts, kas pārsūta personas datus saskaņā ar šo konvenciju, to dara saskaņā ar saviem tiesību aktiem un jebkādām saistībām, kas nosūtītājai dalībvalstij var būt saskaņā ar piemērojamajiem starptautiskajiem tiesību aktiem. Dalībvalstīm nav pienākuma pārsūtīt personas datus saskaņā ar šo konvenciju, ja datus nevar sniegt saskaņā ar attiecīgo dalībvalstu piemērojamajiem tiesību aktiem par personas datu aizsardzību;

b) ja personas datu nosūtīšana neatbilstu šā panta 1. punkta a) apakšpunktam, dalībvalstis saskaņā ar šādiem piemērojamajiem tiesību aktiem var censties noteikt atbilstīgus nosacījumus, lai panāktu atbilstību, atbildot uz personas datu pieprasījumu;

c) dalībvalstis tiek mudinātas noteikt divpusēju vai daudzpusēju kārtību, lai atvieglotu personas datu pārsūtīšanu.

2. Attiecībā uz personas datiem, kas nosūtīti saskaņā ar šo konvenciju, dalībvalstis nodrošina, ka saņemtajiem personas datiem piemēro efektīvas un atbilstošas garantijas saskaņā ar attiecīgo dalībvalstu tiesisko regulējumu.

3. Lai personas datus, kas iegūti saskaņā ar šo konvenciju, pārsūtītu trešai valstij vai starptautiskai organizācijai, dalībvalsts par savu nodomu paziņo sākotnējai nosūtītājai dalībvalstij un lūdz tās atļauju.

Dalībvalsts pārsūta šādus personas datus tikai ar sākotnējās nosūtītājas dalībvalsts atļauju; nosūtītāja dalībvalsts var pieprasīt, ka atļaujai jābūt sniegtai rakstiski.

37. pants

Izdošana

1. Šo pantu piemēro noziedzīgiem nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, ja persona, uz kuru attiecas izdošanas pieprasījums, atrodas pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts teritorijā, ar nosacījumu, ka par nodarījumu, saistībā ar kuru lūdz izdošanu, ir piemērojams sods gan saskaņā ar pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts, gan pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts valsts tiesību aktiem. Ja izdošana tiek lūgta, lai persona izciestu galīgo sodu, kas saistīts ar brīvības atņemšanu vai cita veida apcietinājumu, kas piespriests par nodarījumu, saistībā ar kuru draud izdošana, pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts var atļaut izdošanu saskaņā ar valsts tiesību aktiem.

2. Neatkarīgi no šā panta 1. punkta dalībvalsts, kuras tiesību akti to atļauj, var atļaut personas izdošanu saistībā ar jebkuru noziedzīgu nodarījumu, kas noteikts saskaņā ar šo konvenciju un par kuru nepiemēro sodu saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem.

3. Ja izdošanas pieprasījums ietver vairākus atsevišķus noziedzīgus nodarījumus, par vismaz vienu no kuriem var piemērot izdošanu saskaņā ar šo pantu, un ja par dažiem no šiem nodarījumiem nevar piemērot izdošanu brīvības atņemšanas laika dēļ, bet tie ir saistīti ar nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts var piemērot šo pantu arī attiecībā uz minētajiem nodarījumiem.

4. Jebkuru nodarījumu, kam piemēro šo pantu, uzskata par iekļautu visos starp dalībvalstīm noslēgtajos, spēkā esošajos izdošanas līgumos kā noziedzīgu nodarījumu, par ko var piemērot izdošanu. Dalībvalstis apņemas visos izdošanas līgumos, kas tiks noslēgti to starpā, šādus nodarījumus iekļaut kā noziedzīgus nodarījumus, par kuriem var piemērot izdošanu.

5. Ja dalībvalsts, kura izdošanu pieļauj tikai saskaņā ar spēkā esošu līgumu, saņem izdošanas pieprasījumu no dalībvalsts, ar ko tai nav izdošanas līguma, tā var šo konvenciju uzskatīt par juridisku pamatu izdošanai attiecībā uz jebkuru nodarījumu, kam piemēro šo pantu.

6. Dalībvalstis, kuras izdošanu pieļauj tikai saskaņā ar spēkā esošu līgumu:

a) iesniedzot šīs konvencijas ratifikācijas, pieņemšanas vai apstiprināšanas dokumentus vai pievienojoties tai, informē Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāru par to, vai tās izmantos šo konvenciju kā juridisku pamatu sadarbībai izdošanas jomā ar citām šīs konvencijas dalībvalstīm; kā arī

b) ja tās neuzskata šo konvenciju par juridisku pamatu sadarbībai izdošanas jomā, tās attiecīgā gadījumā cenšas noslēgt līgumus par izdošanu ar citām šīs konvencijas dalībvalstīm, lai īstenotu šo pantu.

7. Dalībvalstis, kuras izdošanu pieļauj arī bez spēkā esoša līguma, savā starpā atzīst nodarījumus, kam piemēro šo pantu, par nodarījumiem, par ko var piemērot izdošanu.

8. Izdošanu veic saskaņā ar pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesību aktos vai piemērojamajos izdošanas līgumos izvirzītajiem nosacījumiem, tostarp nosacījumiem attiecībā uz sankcijas minimālo apmēru par attiecīgo noziedzīgo nodarījumu un pamatojumu, kāpēc pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts var atteikt izdošanu.

9. Dalībvalstis, ņemot vērā savus valsts tiesību aktus, cenšas paātrināt izdošanas procedūras un vienkāršot tām piemērojamās prasības par pierādījumiem attiecībā uz jebkādiem nodarījumiem, kam piemēro šo pantu.

10. Atbilstīgi savu valsts tiesību aktu un izdošanas līgumu noteikumiem pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts var, pārliecinājusies, ka apstākļi to prasa un tas ir steidzami, un pēc pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts lūguma, cita starpā gadījumos, kad pieprasījums tiek nosūtīts pa esošajiem Starptautiskās Kriminālpolicijas organizācijas kanāliem, aizturēt/apcietināt personu, kuras izraidīšana tiek pieprasīta un kura atrodas tās teritorijā, vai šai personai piemērot citus atbilstīgus pasākumus, lai nodrošinātu šīs personas klātbūtni izdošanas procesā.

11. Dalībvalsts, kuras teritorijā tiek atrasts iespējamais noziedzīga nodarījuma izdarītājs un kura neizdod šādu personu saistībā ar nodarījumu, kam piemēro šo pantu, vienīgi tādēļ, ka šī persona ir tās valstspiederīgais, lietu pēc tās dalībvalsts lūguma, kas pieprasa izdošanu, bez nepamatotas kavēšanās nodod savām kompetentajām iestādēm kriminālvajāšanai. Kompetentās iestādes pieņem lēmumus un veic procesuālās darbības tāpat kā lietās par jebkuriem citiem salīdzināmiem nodarījumiem saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem. Attiecīgās dalībvalstis sadarbojas savā starpā, jo īpaši attiecībā uz procesuāliem un pierādīšanas aspektiem, lai nodrošinātu šādas kriminālvajāšanas efektivitāti.

12. Ja dalībvalsts saskaņā ar saviem valsts tiesību aktiem savu valstspiederīgo var izdot vai citādi nodot citas valsts jurisdikcijā tikai ar nosacījumu, ka šī persona tiks atgriezta dalībvalsts jurisdikcijā, lai tajā izciestu sodu, kas tai noteikts tās tiesvedības rezultātā, saistībā ar kuru tā tika izdota vai citādi nodota citas valsts jurisdikcijā, un attiecīgā dalībvalsts un tā dalībvalsts, kura pieprasījusi izdošanu, piekrīt šādam nosacījumam un citiem noteikumiem, ko tās uzskata par atbilstīgiem, šāda izdošana vai citāda nodošana citas valsts jurisdikcijā, kam piemērots nosacījums, ir pietiekama, lai izpildītu šā panta 11. punktā noteiktās saistības.

13. Ja izdošanu, kas pieprasīta soda izpildei, atsaka, jo meklētā persona ir pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts valstspiederīgais, pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts, ja tās valsts tiesību akti to pieļauj un saskaņā ar šo tiesību aktu prasībām, pēc pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts pieteikuma apsver iespēju izpildīt sodu, kas piespriests saskaņā ar pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesību aktiem, vai šāda soda atlikušo daļu.

14. Jebkurai personai, attiecībā uz kuru tiek veikta tiesvedība saistībā ar jebkuru nodarījumu, kam piemēro šo pantu, nodrošina taisnīgu attieksmi visos procesa posmos, kā arī visas tiesības un garantijas, kas ir paredzētas tās dalībvalsts tiesību aktos, kuras teritorijā šī persona atrodas.

15. Neko šajā konvencijā neinterpretē kā izdošanas pienākumu, ja pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij ir pamatots iemesls uzskatīt, ka pieprasījums iesniegts nolūkā veikt kriminālvajāšanu vai sodīt personu, pamatojoties uz šīs personas dzimumu, rasi, valodu, reliģisko piederību, valstspiederību, etnisko izcelsmi vai politiskajiem uzskatiem, un ja pieprasījuma izpilde kaitētu šīs personas situācijai, pamatojoties uz vienu no minētajiem iemesliem.

16. Dalībvalstis nevar atteikt izdošanu, pamatojoties tikai uz to, ka nodarījums arī uzskatāms par saistītu ar fiskāliem jautājumiem.

17. Pirms izdošanas atteikuma pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts attiecīgā gadījumā apspriežas ar pieprasījuma iesniedzēju dalībvalsti, lai tai dotu plašas iespējas izklāstīt savu nostāju un sniegt informāciju saistībā ar tās apgalvojumiem.

18. Pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts informē pieprasījuma iesniedzēju dalībvalsti par savu lēmumu attiecībā uz izdošanu. Pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts informē pieprasījuma iesniedzēju dalībvalsti par jebkuru izdošanas atteikuma iemeslu, ja vien pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts to drīkst darīt saskaņā ar tās tiesību aktiem vai tās starptautiskajām juridiskajām saistībām.

19. Katra dalībvalsts parakstīšanas laikā vai savu ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās dokumentu iesniegšanas laikā paziņo Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāram tās iestādes nosaukumu un adresi, kas ir atbildīga par izdošanas vai pagaidu apcietināšanas pieprasījumu iesniegšanu vai saņemšanu. Ģenerālsekretārs izveido un pastāvīgi atjaunina dalībvalstu izraudzīto iestāžu reģistru. Katra dalībvalsts nodrošina, ka reģistrā pieejamā informācija vienmēr ir pareiza.

20. Dalībvalstis cenšas noslēgt divpusējus un daudzpusējus nolīgumus vai vienošanās, lai efektīvi izpildītu vai veicinātu izdošanu.

38. pants

Notiesāto personu nodošana

Dalībvalstis, ņemot vērā notiesāto personu tiesības, var apsvērt iespēju noslēgt divpusējus vai daudzpusējus nolīgumus vai vienošanās par tādu personu pārvietošanu uz to teritoriju, kurām piespriests cietumsods vai cita veida brīvības atņemšanas sods par nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, lai tās tur varētu izciest savu sodu. Dalībvalstis var ņemt vērā arī jautājumus, kas saistīti ar piekrišanu, rehabilitāciju un reintegrāciju.

39. pants

Kriminālprocesa nodošana

1. Dalībvalstis apsver iespēju nodot citai dalībvalstij kriminālprocesu par noziedzīgu nodarījumu, kas noteikts saskaņā ar šo konvenciju, ja tā uzskata, ka šāda nodošana ir taisnīgas tiesas spriešanas interesēs, jo īpaši gadījumos, kad ir iesaistītas vairākas jurisdikcijas, lai centralizētu kriminālvajāšanu.

2. Ja dalībvalsts, kura kriminālprocesa nodošanu pieļauj tikai saskaņā ar spēkā esošu līgumu, saņem nodošanas pieprasījumu no dalībvalsts, ar kuru tai nav nodošanas līguma, tā var šo konvenciju uzskatīt par juridisku pamatu nodošanai attiecībā uz jebkuru nodarījumu, kam piemēro šo pantu.

40. pants

Vispārējie principi un procedūras, kas attiecas uz savstarpējo tiesisko palīdzību

1. Dalībvalstis viena otrai sniedz visplašāko savstarpējo tiesisko palīdzību izmeklēšanā, kriminālvajāšanā un tiesvedībā saistībā ar nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, un pierādījumu vākšanā elektroniskā formā par nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, kā arī par smagiem noziegumiem.

2. Savstarpējo tiesisko palīdzību sniedz pēc iespējas plašākā mērā atbilstīgi pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts attiecīgajiem tiesību aktiem, līgumiem, nolīgumiem un vienošanos noteikumiem par izmeklēšanu, kriminālvajāšanu un tiesvedību attiecībā uz nodarījumiem, par kuriem pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts juridiskas personas var saukt pie atbildības saskaņā ar šīs konvencijas 18. pantu.

3. Savstarpējo tiesisko palīdzību, ko sniedz saskaņā ar šo pantu, var pieprasīt jebkuram no šādiem nolūkiem:

a) pierādījumu vai personu liecību iegūšana;

b) tiesas dokumentu izsniegšana;

c) kratīšana, izņemšana un iesaldēšana;

d) elektronisko datu, kas tiek glabāti, izmantojot informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu, ievērojot šīs konvencijas 44. pantu, meklēšana vai līdzīga piekļuve tiem, to izņemšana vai līdzīga nodrošināšana, un to izpaušana;

e) datplūsmas datu vākšana reāllaikā saskaņā ar šīs konvencijas 45. pantu;

f) satura datu pārtveršana saskaņā ar šīs konvencijas 46. pantu;

g) objektu un vietu izpēte;

h) informācijas, pierādījumu un ekspertu izvērtējumu sniegšana;

i) attiecīgo dokumentu un reģistrēto datu, tostarp valdības, banku, finanšu, komersantu vai komercdarbības datu, oriģinālu vai apliecinātu kopiju sniegšana;

j) noziedzīgi iegūtu līdzekļu, īpašuma, noziedzīga nodarījuma rīku vai citu objektu identifikācija un aprites izsekošana pierādīšanas nolūkos;

k) personu brīvprātīgas ierašanās pieprasījuma iesniegšanas dalībvalstī veicināšana;

l) noziedzīgi iegūtu līdzekļu atgūšana;

m) cita veida palīdzība, kas nav pretrunā pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesību aktiem.

4. Neskarot valsts tiesību aktus, dalībvalsts kompetentās iestādes var bez iepriekšēja pieprasījuma nodot informāciju par krimināllietām kompetentai iestādei citā dalībvalstī, ja tās uzskata, ka šāda informācija varētu palīdzēt šai iestādei uzsākt vai sekmīgi pabeigt izmeklēšanu un kriminālprocesu vai arī šī cita dalībvalsts, pamatojoties uz šo informāciju, varētu formulēt pieprasījumu saskaņā ar šo konvenciju.

5. Informācijas nodošana saskaņā ar šā panta 4. punktu neskar izmeklēšanas un kriminālprocesus valstī, kurā atrodas kompetentās iestādes, kas sniedz informāciju. Kompetentās iestādes, kas saņem informāciju, ievēro prasību saglabāt minētās informācijas konfidencialitāti, kaut vai tikai uz laiku, vai tās izmantošanas ierobežojumus. Tomēr tas neliedz informācijas saņēmējai dalībvalstij savos procesos izpaust informāciju, kas attaisno apsūdzēto. Šādā gadījumā informācijas saņēmēja dalībvalsts pirms šādas izpaušanas par to paziņo informācijas sniedzējai dalībvalstij un, ja tas tiek pieprasīts, apspriežas ar informācijas sniedzēju dalībvalsti. Ja izņēmuma gadījumā nav iespējams sniegt iepriekšēju paziņojumu, informācijas saņēmēja dalībvalsts nekavējoties informē informācijas sniedzēju dalībvalsti par izpaušanu.

6. Šā panta noteikumi neietekmē saistības saskaņā ar citiem divpusējiem vai daudzpusējiem līgumiem, kas pilnā mērā vai daļēji reglamentē vai reglamentēs savstarpējo tiesisko palīdzību.

7. Šā panta 8.–31. punktu piemēro pieprasījumiem, kas iesniegti, ievērojot šo pantu, ja attiecīgajām dalībvalstīm nav saistošs līgums par savstarpējo tiesisko palīdzību. Ja dalībvalstīm ir saistošs šāds līgums, piemēro attiecīgos šāda līguma noteikumus, ja vien dalībvalstis nevienojas to vietā piemērot 8.–31. punktu. Dalībvalstis tiek stingri mudinātas piemērot norādīto punktu noteikumus, ja tie atvieglo sadarbību.

8. Dalībvalstis var atteikt sniegt šajā pantā paredzēto palīdzību, pamatojoties uz abpusējas sodāmības neesamību. Pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts tomēr var sniegt palīdzību neatkarīgi no tā, vai darbība uzskatāma par noziedzīgu nodarījumu saskaņā ar pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesību aktiem, ja tā to uzskata par atbilstīgu un tādā mērā, kā tā nosaka pēc saviem ieskatiem. Palīdzību var atteikt, ja pieprasījumi attiecas uz *de minimis* rakstura jautājumiem vai jautājumiem, kuros lūgtā sadarbība vai palīdzība ir pieejama saskaņā ar citiem šīs konvencijas noteikumiem.

9. Personu, kura ir aizturēta vai kura izcieš sodu vienas dalībvalsts teritorijā un kuras klātbūtne citā dalībvalstī tiek prasīta, lai to identificētu, lai tā sniegtu liecību vai citādi palīdzētu iegūt pierādījumus izmeklēšanai, kriminālvajāšanai vai tiesvedībai saistībā ar noziedzīgiem nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, var nosūtīt, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

a) persona brīvprātīgi sniedz informētu piekrišanu;

b) abu dalībvalstu kompetentās iestādes vienojas ar tādiem nosacījumiem, kādus šīs dalībvalstis uzskata par piemērotiem.

10. Šā panta 9. punkta nolūkos:

a) dalībvalstij, uz kuru persona tiek nosūtīta, ir pilnvaras un pienākums paturēt šo personu apcietinājumā, ja vien dalībvalsts, no kuras persona tikusi nosūtīta, nav pieprasījusi vai atļāvusi citādi;

b) dalībvalsts, uz kuru persona tiek nosūtīta, nekavējoties īsteno savu pienākumu atgriezt personu tās dalībvalsts pārziņā, no kuras persona ir tikusi nosūtīta, kā iepriekš vai citādi vienojušās abu dalībvalstu kompetentās iestādes;

c) dalībvalsts, uz kuru persona tiek nosūtīta, neprasa, lai dalībvalsts, no kuras persona ir tikusi nosūtīta, uzsāktu izdošanas procedūru personas atgriešanai;

d) nodotā persona saņem apliecinājumu par soda izciešanu valstī, no kuras persona tikusi nosūtīta, par laiku, ko tā pavadījusi apcietinājumā dalībvalstī, uz kuru tā tika nosūtīta.

11. Ja vien dalībvalsts, no kuras persona būtu jānosūta saskaņā ar šā panta 9. un 10. punktu, tam nepiekrīt, šo personu neatkarīgi no tās valstspiederības nedrīkst pakļaut kriminālvajāšanai, aizturēt, sodīt vai kā citādi ierobežot tās brīvību tās valsts teritorijā, uz kuru šī persona ir tikusi nosūtīta, saistībā ar darbību, bezdarbību vai notiesājošu spriedumu pirms šīs personas izceļošanas no tās valsts teritorijas, no kuras tā tika nosūtīta.

12. a) Katra dalībvalstis izraugās centrālo iestādi vai iestādes, kuras ir atbildīgas un pilnvarotas saņemt savstarpējās tiesiskās palīdzības pieprasījumus un tos vai nu izpildīt, vai arī pārsūtīt izpildei kompetentajām iestādēm. Ja dalībvalstij ir īpašs reģions vai teritorija, kurā pastāv atsevišķa savstarpējās tiesiskās palīdzības sistēma, tā var izraudzīties atsevišķu centrālo iestādi, kura īsteno minētās funkcijas attiecībā uz šādu reģionu vai teritoriju;

b) centrālās iestādes nodrošina saņemto pieprasījumu ātru un pareizu izpildi vai pārsūtīšanu. Ja centrālā iestāde pieprasījumu pārsūta izpildei kompetentajai iestādei, tā mudina kompetento iestādi pieprasījumu izpildīt ātri un pareizi;

c) Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāru informē par šim nolūkam izraudzīto centrālo iestādi brīdī, kad katra dalībvalsts iesniedz savu ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās šai konvencijai dokumentu, un tas izveido un uztur dalībvalstu izraudzīto centrālo iestāžu reģistru. Katra dalībvalsts nodrošina, ka reģistrā pieejamā informācija vienmēr ir pareiza;

d) savstarpējās tiesiskās palīdzības lūgumus un citus ar tiem saistītos paziņojumus pārsūta dalībvalstu izraudzītajām centrālajām iestādēm. Šī prasība neietekmē dalībvalsts tiesības lūgt, lai šādi pieprasījumi un paziņojumi tai tiktu nosūtīti pa diplomātiskajiem kanāliem un steidzamos gadījumos, ja dalībvalstis tam piekrīt, pa Starptautiskās Kriminālpolicijas organizācijas kanāliem, ja tas ir iespējams.

13. Pieprasījumus iesniedz rakstiski vai, ja iespējams, izmantojot jebkurus līdzekļus, ar ko var iegūt rakstisku apliecinājumu, valodā, kas ir pieņemama pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij, un saskaņā ar nosacījumiem, kas dalībvalstij ļauj pārliecināties par pieprasījuma autentiskumu. Valodu vai valodas, kas ir pieņemamas katrai dalībvalstij, Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāram paziņo brīdī, kad dalībvalsts iesniedz šīs konvencijas ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās tai dokumentu. Steidzamos gadījumos un tad, ja dalībvalstis par to ir vienojušās, pieprasījumus var iesniegt mutiski, taču šādus pieprasījumus nekavējoties apstiprina rakstiski.

14. Ja to neliedz dalībvalstu attiecīgie tiesību akti, dalībvalstu centrālās iestādes tiek mudinātas pārsūtīt un saņemt savstarpējās tiesiskās palīdzības lūgumus un ar tiem saistītos paziņojumus, kā arī pierādījumus elektroniskā formā saskaņā ar nosacījumiem, kas ļauj pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij noteikt autentiskumu un nodrošināt sakaru drošību.

15. Savstarpējās tiesiskās palīdzības pieprasījumā ietver šādu informāciju:

a) iestāde, kas iesniedz pieprasījumu;

b) izmeklēšanas, kriminālvajāšanas vai tiesvedības, uz ko attiecas pieprasījums, priekšmets un raksturs un iestādes, kas veic izmeklēšanu, kriminālvajāšanu vai tiesvedību, nosaukums un funkcijas;

c) kopsavilkums par attiecīgajiem faktiem, izņemot saistībā ar pieprasījumiem attiecībā uz tiesas dokumentu izsniegšanu;

d) nepieciešamās palīdzības apraksts un norāde par jebkādu īpašu procedūru, kas būtu jāievēro pēc pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts ieskata;

e) ja tas ir iespējams un lietderīgi, jebkuras attiecīgās personas identitāte, atrašanās vieta un valstspiederība, kā arī visu attiecīgo vienumu vai kontu izcelsmes valsts, apraksts un atrašanās vieta;

f) attiecīgā gadījumā laikposms, par kuru tiek pieprasīti pierādījumi, informācija vai cita palīdzība; kā arī

g) nolūks, kuram tiek prasīti attiecīgie pierādījumi, informācija vai cita palīdzība.

16. Pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts var pieprasīt papildu informāciju, kad tas ir vajadzīgs pieprasījuma izpildei saskaņā ar šīs dalībvalsts tiesību aktiem vai kad tas var atvieglot pieprasījuma izpildi.

17. Pieprasījumu izpilda saskaņā ar pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesību aktiem un, ciktāl tas nav pretrunā pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesību aktiem un ja iespējams, saskaņā ar pieprasījumā norādīto procedūru.

18. Kad vien tas ir iespējams un saskaņā ar valsts tiesību aktu pamatprincipiem, ja persona atrodas dalībvalsts teritorijā un ja citas dalībvalsts tiesu iestādēm tā ir jāuzklausa kā liecinieks, cietušais vai eksperts, pirmā dalībvalsts pēc šīs citas dalībvalsts lūguma var atļaut nopratināšanu videokonferences veidā, ja attiecīgajai personai nav iespējams vai nav vēlams personiski ierasties pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts teritorijā. Dalībvalstis var vienoties, ka nopratināšanu veic pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesu iestādes pārstāvis, piedaloties pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesu iestādes pārstāvim. Ja pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij nav pieejami tehniskie līdzekļi, kas vajadzīgi videokonferences rīkošanai, pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts pēc savstarpējas vienošanās var nodrošināt šādus līdzekļus.

19. Pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts informāciju vai pierādījumus, ko sniegusi pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts, bez pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts iepriekšējas piekrišanas nepārsūta vai neizmanto citām izmeklēšanas, kriminālvajāšanas vai tiesvedības vajadzībām, kas nav norādītas pieprasījumā. Nekas šajā punktā nekavē pieprasījuma iesniedzēju dalībvalsti savās procedūrās izpaust informāciju vai pierādījumus, kas attaisno apsūdzēto. Šādā gadījumā pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts pirms informācijas vai pierādījumu izpaušanas par to paziņo pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij un, ja tas tiek pieprasīts, ar to apspriežas. Ja izņēmuma gadījumā nav iespējams sniegt iepriekšēju paziņojumu, pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts informē pieprasījuma saņēmēju dalībvalsti nekavējoties pēc informācijas vai pierādījumu izpaušanas.

20. Pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts var prasīt, lai pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts saglabā konfidencialitāti attiecībā uz pieprasījumā sniegtajiem faktiem un tā būtību, izņemot tiktāl, cik nepieciešams pieprasījuma izpildei. Ja pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts nevar izpildīt konfidencialitātes prasību, tā nekavējoties informē pieprasījuma iesniedzēju dalībvalsti.

21. Savstarpējo tiesisko palīdzību var atteikt šādos gadījumos:

a) ja pieprasījums nav iesniegts atbilstīgi šā panta noteikumiem;

b) ja pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts uzskata, ka pieprasījuma izpilde varētu apdraudēt tās suverenitāti, drošību, sabiedrisko kārtību vai citas būtiskas intereses;

c) ja pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts iestādēm saskaņā ar tās valsts tiesību aktiem ir aizliegts veikt pieprasīto darbību attiecībā uz līdzīgu nodarījumu, ja saistībā ar to tiktu veikta izmeklēšana, kriminālvajāšana vai tiesvedība šīs dalībvalsts jurisdikcijā;

d) ja pieprasījuma izpilde būtu pretrunā pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesiskajam regulējumam par savstarpējo tiesisko palīdzību.

22. Neko šajā konvencijā neinterpretē kā pienākumu sniegt savstarpējo tiesisko palīdzību, ja pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij ir pamatots iemesls uzskatīt, ka pieprasījums iesniegts nolūkā veikt kriminālvajāšanu vai sodīt personu, pamatojoties uz šīs personas dzimumu, rasi, valodu, reliģisko piederību, valstspiederību, etnisko izcelsmi vai politiskajiem uzskatiem, un ja pieprasījuma izpilde kaitētu šīs personas situācijai, pamatojoties uz vienu no minētajiem iemesliem.

23. Dalībvalstis nevar atteikt sniegt savstarpējo tiesisko palīdzību, pamatojoties tikai uz to, ka nodarījums ir saistīts arī ar fiskāliem jautājumiem.

24. Dalībvalsts nevar atteikt sniegt šajā pantā paredzēto savstarpējo tiesisko palīdzību, pamatojoties uz banku darbības slepenību.

25. Atteikumu sniegt savstarpējo tiesisko palīdzību pamato.

26. Pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts savstarpējās tiesiskās palīdzības pieprasījumu izpilda pēc iespējas ātrāk un iespēju robežās ņem vērā pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts ieteiktos termiņus, kas ir pamatoti, vēlams, pieprasījumā. Pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts atbild uz pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts pamatotiem pieprasījumiem attiecībā uz pieprasījuma statusu un izpildes gaitu. Pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts nekavējoties informē pieprasījuma saņēmēju dalībvalsti, ja pieprasītā palīdzība vairs nav nepieciešama.

27. Pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts var atlikt savstarpējās tiesiskās palīdzības sniegšanu, ja tā traucētu notiekošai izmeklēšanai, kriminālvajāšanai vai tiesvedībai.

28. Pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts pirms atteikuma, ievērojot šā panta 21. punktu, vai pieprasījuma izpildes atlikšanas, ievērojot šā panta 27. punktu, apspriežas ar pieprasījuma iesniedzēju dalībvalsti, lai apsvērtu, vai palīdzību iespējams sniegt, ievērojot tādus noteikumus un nosacījumus, kādus tā uzskata par vajadzīgiem. Ja pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts pieņem palīdzību, ievērojot minētos nosacījumus, tā izpilda šos nosacījumus.

29. Neskarot šā panta 11. punkta piemērošanu, liecinieku, ekspertu vai citu personu, kas pēc pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts lūguma piekrīt sniegt liecību tiesas procesā vai palīdzēt izmeklēšanā, kriminālvajāšanā vai tiesas procesā pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts teritorijā, šajā teritorijā nedrīkst pakļaut kriminālvajāšanai, aizturēt, sodīt vai kā citādi ierobežot tās personas brīvību saistībā ar darbību, bezdarbību vai notiesājošu spriedumu pirms šīs personas izceļošanas no pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts teritorijas. Šāds neaizskaramības periods izbeidzas, ja lieciniekam, ekspertam vai citai personai, kurai 15 secīgas dienas vai jebkuru laikposmu, par ko vienojušās dalībvalstis, no dienas, kad attiecīgā persona ir tikusi oficiāli informēta, ka tiesu iestādēm vairs nav nepieciešama tās klātbūtne, ir bijusi iespēja izceļot, tomēr tā ir brīvprātīgi palikusi pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts teritorijā vai pēc izbraukšanas no šīs dalībvalsts teritorijas ir tajā atgriezusies.

30. Pieprasījuma izpildes parastās izmaksas sedz pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts, ja vien attiecīgās dalībvalstis nav vienojušās citādi. Ja pieprasījuma izpilde rada vai radītu lielas vai ārkārtējas izmaksas, dalībvalstis apspriežas, lai vienotos par noteikumiem, saskaņā ar kuriem pieprasījums tiks izpildīts, kā arī par izmaksu segšanas kārtību.

31. Pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts:

a) pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij sniedz pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts rīcībā esošo valdības datu un dokumentu kopijas vai informāciju, kas saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem ir publiski pieejami;

b) var pēc saviem ieskatiem pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij pilnībā, daļēji vai ar tādiem nosacījumiem, kādus tā uzskata par atbilstīgiem, sniegt pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts rīcībā esošo valdības datu un dokumentu kopijas vai informāciju, kas saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem nav publiski pieejami.

32. Dalībvalstis vajadzības gadījumā apsver iespēju noslēgt divpusējus vai daudzpusējus nolīgumus vai vienošanās, lai praktiski īstenotu vai stiprinātu šā panta noteikumus.

41. pants

Diennakts tīkls

1. Katra dalībvalsts izraugās kontaktpunktu, kas ir pieejams visu diennakti un septiņas dienas nedēļā, lai nodrošinātu tūlītēju palīdzību saistībā ar konkrētu kriminālizmeklēšanu, kriminālvajāšanu vai tiesvedību attiecībā uz noziedzīgiem nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, vai pierādījumu vākšanu, iegūšanu un saglabāšanu elektroniskā formā šā panta 3. punkta nolūkos un saistībā ar nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, kā arī smagiem noziegumiem.

2. Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāru informē par šādu kontaktpunktu, un tas uztur atjauninātu šā panta mērķiem izraudzīto kontaktpunktu reģistru un katru gadu dalībvalstīm nosūta atjaunināto kontaktpunktu sarakstu.

3. Ja to atļauj pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesību akti un prakse, šāda palīdzība ietver šādu pasākumu sekmēšanu vai tiešu veikšanu:

a) tehnisku konsultāciju sniegšana;

b) glabāto elektronisko datu saglabāšana saskaņā ar šīs konvencijas 42. un 43. pantu, attiecīgā gadījumā ietverot informāciju par pakalpojumu sniedzēja atrašanās vietu, ja tā ir zināma pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij, lai palīdzētu pieprasītājai dalībvalstij iesniegt pieprasījumu;

c) pierādījumu vākšana un juridiskās informācijas sniegšana;

d) aizdomās turēto personu atrašanās vietas noteikšana; vai

e) elektronisko datu sniegšana, lai novērstu ārkārtas situāciju.

4. Dalībvalsts kontaktpunktam steidzamības kārtībā jābūt spējīgam veikt saziņu ar citas dalībvalsts kontaktpunktu. Ja kādas dalībvalsts izraudzītais kontaktpunkts nav daļa no minētās dalībvalsts iestādes vai iestādēm, kas atbild par savstarpēju tiesisko palīdzību vai izdošanu, kontaktpunkts nodrošina, ka tas spēj paātrināti koordinēt darbības ar minēto iestādi vai minētajām iestādēm.

5. Katra dalībvalsts nodrošina, ka ir pieejams apmācīts un aprīkots personāls, lai nodrošinātu tīkla darbību visu diennakti un septiņas dienas nedēļā.

6. Dalībvalstis var arī izmantot un attiecīgā gadījumā un to tiesību aktu robežās stiprināt esošos pilnvarotos kontaktpunktu tīklus, tostarp Starptautiskās Kriminālpolicijas organizācijas diennakts tīklus attiecībā uz ar datoriem saistītiem noziegumiem ātrai policijas dienestu sadarbībai un citu informācijas apmaiņas sadarbības metožu izmantošanai.

42. pants

Starptautiskā sadarbība uzglabāto elektronisko datu paātrinātas saglabāšanas nolūkā

1. Dalībvalsts var pieprasīt citai dalībvalstij saskaņā ar šīs konvencijas 25. pantu dot rīkojumu vai citādi panākt tādu elektronisko datu ātru saglabāšanu, kas tiek glabāti, izmantojot informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu, kura atrodas šīs citas dalībvalsts teritorijā un attiecībā uz kuru pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts plāno iesniegt savstarpējas tiesiskās palīdzības lūgumu attiecībā uz meklēšanu vai līdzīgu piekļuvi elektroniskajiem datiem, to izņemšanu vai līdzīgu nodrošināšanu, vai to izpaušanu.

2. Pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts var izmantot šīs konvencijas 41. pantā paredzēto diennakts tīklu, lai iegūtu informāciju par to elektronisko datu atrašanās vietu, kas tiek glabāti, izmantojot informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu, un, attiecīgā gadījumā, informāciju par pakalpojuma sniedzēja atrašanās vietu.

3. Saglabāšanas pieprasījumā, kas iesniegts saskaņā ar šā panta 1. punktu, norāda šādu informāciju:

a) iestāde, kas pieprasa saglabāšanu;

b) nodarījums, par kuru veic kriminālizmeklēšanu, kriminālvajāšanu vai tiesvedību, un ar to saistīto faktu īss kopsavilkums;

c) glabātie elektroniskie dati, kas jāsaglabā, un to saistība ar nodarījumu;

d) visa pieejamā informācija, kas identificē glabāto elektronisko datu glabātāju, vai informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmas atrašanās vieta;

e) saglabāšanas nepieciešamība;

f) fakts, ka pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts plāno iesniegt savstarpējas tiesiskās palīdzības lūgumu attiecībā uz meklēšanu vai līdzīgu piekļuvi glabātiem elektroniskajiem datiem, to izņemšanu vai līdzīgu nodrošināšanu, vai to izpaušanu;

g) attiecīgā gadījumā – vajadzība nodrošināt saglabāšanas pieprasījuma konfidencialitāti un nepaziņot par to lietotājam.

4. Saņemot pieprasījumu no citas dalībvalsts, pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts veic visus atbilstīgos pasākumus, lai ātri saglabātu norādītos elektroniskos datus saskaņā ar saviem valsts tiesību aktiem. Atbildes uz pieprasījumu nolūkos abpusēju sodāmību neprasa kā nosacījumu šādas saglabāšanas nodrošināšanai.

5. Dalībvalsts, kas pieprasa abpusēju sodāmību kā nosacījumu, lai atbildētu uz savstarpējas tiesiskās palīdzības lūgumu attiecībā uz meklēšanu vai līdzīgu piekļuvi glabātiem elektroniskajiem datiem, to izņemšanu vai līdzīgu nodrošināšanu, vai to izpaušanu, attiecībā uz nodarījumiem, kas nav noteikti saskaņā ar šo konvenciju, var paturēt tiesības noraidīt saglabāšanas lūgumu saskaņā ar šo pantu gadījumos, kad tai ir iemesls uzskatīt, ka izpaušanas brīdī abpusējas sodāmības nosacījumu nevarēs izpildīt.

6. Turklāt saglabāšanas pieprasījumu var noraidīt, tikai pamatojoties uz šīs konvencijas 40. panta 21. punkta b) un c) apakšpunktā un 22. punktā minētajiem iemesliem.

7. Ja pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts uzskata, ka saglabāšana nenodrošinās datu turpmāku pieejamību vai apdraudēs pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts izmeklēšanas konfidencialitāti vai citādi to ierobežos, tā nekavējoties par to informē pieprasījuma iesniedzēju dalībvalsti, kura tad nosaka, vai pieprasījums tomēr būtu jāizpilda.

8. Jebkura saglabāšana, kas veikta, reaģējot uz pieprasījumu, kurš iesniegts saskaņā ar šā panta 1. punktu, ilgst ne mazāk kā 60 dienas, lai pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts varētu iesniegt pieprasījumu par meklēšanu vai līdzīgu piekļuvi datiem, to izņemšanu vai līdzīgu nodrošināšanu, vai to izpaušanu. Pēc šāda pieprasījuma saņemšanas datus turpina glabāt, līdz tiek pieņemts lēmums par minēto pieprasījumu.

9. Pirms šā panta 8. punktā noteiktā saglabāšanas termiņa beigām pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts var lūgt pagarināt glabāšanas termiņu.

43. pants

Starptautiskā sadarbība saglabāto datplūsmas datu paātrinātas izpaušanas nolūkā

1. Ja, izpildot pieprasījumu, kas iesniegts saskaņā ar šīs konvencijas 42. pantu, lai saglabātu datplūsmas datus, kas attiecas uz konkrētu saziņu, pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts atklāj, ka saziņas pārraidē ir bijis iesaistīts pakalpojumu sniedzējs citā dalībvalstī, pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts nekavējoties izpauž pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij pietiekamu apjomu datplūsmas datu, lai varētu identificēt šo pakalpojumu sniedzēju un saziņas ceļu.

2. Datplūsmas datu izpaušanu saskaņā ar šā panta 1. punktu var atteikt, tikai pamatojoties uz šīs konvencijas 40. panta 21. punkta b) un c) apakšpunktā un 22. punktā minētajiem iemesliem.

44. pants

Savstarpēja tiesiskā palīdzība attiecībā uz piekļuvi glabātajiem elektroniskajiem datiem

1. Dalībvalsts var prasīt citai dalībvalstij meklēt vai līdzīgā veidā piekļūt elektroniskajiem datiem, izņemt vai līdzīgi nodrošināt un izpaust elektroniskos datus, kas tiek glabāti, izmantojot informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu, kura atrodas pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts teritorijā, tostarp elektroniskos datus, kas saglabāti saskaņā ar šīs konvencijas 42. pantu.

2. Pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts atbild uz pieprasījumu, piemērojot attiecīgos starptautiskos instrumentus un tiesību aktus, kas minēti šīs konvencijas 35. pantā, un saskaņā ar citiem attiecīgiem šīs nodaļas noteikumiem.

3. Uz pieprasījumu atbild paātrinātā kārtībā, ja:

a) ir pamats uzskatīt, ka attiecīgie dati ir īpaši neaizsargāti pret zuduma risku vai izmaiņām; vai

b) šā panta 2. punktā minētie instrumenti un tiesību akti paredz paātrinātu sadarbību.

45. pants

Savstarpēja tiesiskā palīdzība datplūsmas datu vākšanā reāllaikā

1. Dalībvalstis cenšas sniegt savstarpēju tiesisko palīdzību tādu datplūsmas datu vākšanā reāllaikā, kas saistīti ar konkrētu saziņu to teritorijā un ko pārraida, izmantojot informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu. Saskaņā ar šā panta 2. punktu šādu palīdzību reglamentē valsts tiesību aktos paredzētie nosacījumi un procedūras.

2. Katra dalībvalsts cenšas sniegt šādu palīdzību vismaz attiecībā uz noziedzīgiem nodarījumiem, par kuriem datplūsmas datu vākšana reāllaikā būtu pieejama līdzīgā vietējā lietā.

3. Pieprasījumā, kas iesniegts saskaņā ar šā panta 1. punktu, norāda šādu informāciju:

a) pieprasījuma iesniedzējas iestādes nosaukums;

b) kopsavilkums par galvenajiem faktiem un izmeklēšanas, kriminālvajāšanas vai tiesvedības, uz ko attiecas pieprasījums, būtību;

c) elektroniskie dati, attiecībā uz kuriem ir jāvāc datplūsmas dati, un to saistība ar nodarījumu;

d) jebkādi pieejamie dati, kas identificē datu īpašnieku vai lietotāju vai informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmas atrašanās vietu;

e) pamatojums nepieciešamībai vākt datplūsmas datus;

f) laikposms, par kuru jāvāc datplūsmas dati, un atbilstošs tā ilguma pamatojums.

46. pants

Savstarpēja tiesiskā palīdzība satura datu pārtveršanā

Dalībvalstis cenšas sniegt savstarpēju tiesisko palīdzību, reāllaikā vācot vai reģistrējot konkrētas saziņas satura datus, kas pārraidīti, izmantojot informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu, ciktāl tas atļauts saskaņā ar piemērojamajiem līgumiem vai attiecīgās valsts tiesību aktiem.

47. pants

Sadarbība tiesībaizsardzības jomā

1. Dalībvalstis cieši savstarpēji sadarbojas atbilstīgi to attiecīgajām valsts tiesību un pārvaldes sistēmām, lai uzlabotu tiesībaizsardzības pasākumu efektivitāti nolūkā apkarot noziedzīgus nodarījumus, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju. Dalībvalstis jo īpaši veic efektīvus pasākumus, lai:

a) uzlabotu un vajadzības gadījumā izveidotu saziņas kanālus starp to kompetentajām iestādēm, aģentūrām un dienestiem, ņemot vērā esošos kanālus, tostarp Starptautiskās Kriminālpolicijas organizācijas kanālus, lai veicinātu drošu un ātru informācijas apmaiņu par visiem to noziedzīgo nodarījumu aspektiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, tostarp, ja attiecīgās dalībvalstis to uzskata par vajadzīgu, par saikni ar citām noziedzīgām darbībām;

b) sadarbotos ar citām dalībvalstīm, veicot izmeklēšanu par noziedzīgiem nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, attiecībā uz:

i) to personu identitāti, atrašanās vietu un darbībām, kuras tiek turētas aizdomās par līdzdalību šādos nodarījumos, vai citu iesaistītu personu atrašanās vietu;

ii) noziedzīgi iegūtu līdzekļu vai no šādu nodarījumu izdarīšanas iegūtā īpašuma apriti;

iii) šādu nodarījumu izdarīšanai izmantotā vai paredzētā īpašuma, aprīkojuma vai citu rīku apriti;

c) attiecīgā gadījumā nodrošinātu analīzes vai izmeklēšanas nolūkiem nepieciešamos vienumus vai datus;

d) attiecīgā gadījumā apmainītos ar informāciju ar citām dalībvalstīm par īpašiem līdzekļiem un metodēm, ko izmanto, lai izdarītu nodarījumus, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, ieskaitot neīstas identitātes izmantošanu, viltotu, mainītu vai neīstu dokumentu izmantošanu un citus darbību slēpšanas līdzekļus, kā arī par kibernoziegumu taktiku, metodēm un procedūrām;

e) veicinātu efektīvu koordināciju starp to kompetentajām iestādēm, aģentūrām un dienestiem un veicinātu darbinieku un citu ekspertu apmaiņu, cita starpā ievērojot divpusējus nolīgumus vai vienošanās starp attiecīgajām dalībvalstīm, un norīkotu darbā sadarbības koordinatorus;

f) veiktu informācijas apmaiņu un koordinētu attiecīgos administratīvos un cita veida pasākumus nolūkā savlaicīgi atklāt noziedzīgus nodarījumus, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju.

2. Šīs konvencijas īstenošanas nolūkā dalībvalstis apsver divpusēju vai daudzpusēju nolīgumu vai vienošanos noslēgšanu par tiesībaizsardzības iestāžu tiešu sadarbību un, ja šādi nolīgumi vai vienošanās jau pastāv, to grozīšanu šajā nolūkā. Ja starp attiecīgajām dalībvalstīm nepastāv šādi nolīgumi vai vienošanās, tās var šo konvenciju uzskatīt par pamatu savstarpējai sadarbībai tiesībaizsardzības jomā attiecībā uz šajā konvencijā noteiktajiem nodarījumiem. Attiecīgā gadījumā dalībvalstis pilnā mērā izmanto nolīgumus vai vienošanās, kā arī starptautiskās vai reģionālās organizācijas, lai stiprinātu sadarbību starp tiesībaizsardzības iestādēm.

48. pants

Kopīgas izmeklēšanas

Dalībvalstis apsver iespēju noslēgt divpusējus vai daudzpusējus nolīgumus vai vienošanās, ar ko attiecīgās kompetentās iestādes var izveidot kopīgas izmeklēšanas struktūras attiecībā uz noziedzīgiem nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju un kas ir kriminālizmeklēšanas, kriminālvajāšanas vai tiesvedības priekšmets vienā vai vairākās valstīs. Ja šādu nolīgumu vai vienošanos nav, kopīgas izmeklēšanas var veikt, noslēdzot vienošanos katrā gadījumā atsevišķi. Dalībvalstis nodrošina, ka tiek pilnībā ievērota tās dalībvalsts suverenitāte, kuras teritorijā paredzēts veikt šādu izmeklēšanu.

49. pants

Mehānismi īpašuma atgūšanai, izmantojot starptautisko sadarbību konfiskācijas jomā

1. Katra dalībvalsts, lai sniegtu savstarpēju tiesisko palīdzību saskaņā ar šīs konvencijas 50. pantu attiecībā uz īpašumu, kas iegūts, veicot noziedzīgu nodarījumu, vai ir iesaistīts tāda noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kurš noteikts saskaņā ar šo konvenciju, saskaņā ar saviem tiesību aktiem:

a) veic tādus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai tās kompetentās iestādes varētu izpildīt konfiskācijas rīkojumu, ko izdevusi citas dalībvalsts tiesa;

b) veic tādus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai tās kompetentās iestādes, ja tām ir jurisdikcija, varētu izdot rīkojumu konfiscēt šādu ārvalstu izcelsmes īpašumu, tiesā izspriežot par noziedzīgu nodarījumu – nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju – vai citu nodarījumu, kas var būt tās jurisdikcijā, vai izmantojot citas procedūras, kas atļautas saskaņā šīs valsts tiesību aktiem; kā arī

c) apsver iespēju veikt tādus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai šādu īpašumu varētu konfiscēt bez notiesājoša sprieduma gadījumos, kad pret likumpārkāpēju nevar veikt kriminālvajāšanu nāves, bēgšanas vai prombūtnes dēļ vai citos attiecīgos gadījumos.

2. Katra dalībvalsts, lai sniegtu savstarpēju tiesisko palīdzību pēc lūguma, kas iesniegts, ievērojot šīs konvencijas 50. panta 2. punktu, saskaņā ar saviem tiesību aktiem:

a) veic tādus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai ļautu tās kompetentajām iestādēm iesaldēt vai izņemt īpašumu, pamatojoties uz iesaldēšanas vai izņemšanas rīkojumu, ko izdevusi pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesa vai kompetentā iestāde un kas nodrošina atbilstošu pamatu, lai pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts uzskatītu, ka ir pietiekams pamats, lai veiktu šādas darbības, un ka uz īpašumu galu galā attiektos konfiskācijas rīkojums šā panta 1. punkta a) apakšpunkta nolūkos;

b) veic tādus pasākumus, kas var būt vajadzīgi, lai ļautu tās kompetentajām iestādēm iesaldēt vai izņemt īpašumu pēc pieprasījuma, kas nodrošina atbilstošu pamatu pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij uzskatīt, ka ir pietiekams pamats šādu darbību veikšanai un ka uz īpašumu galu galā attiektos konfiskācijas rīkojums šā panta 1. punkta a) apakšpunkta nolūkos; kā arī

c) apsver iespēju veikt papildu pasākumus, lai ļautu savām kompetentajām iestādēm saglabāt īpašumu konfiskācijai, piemēram, pamatojoties uz ārvalstīs noteiktu arestu vai apsūdzību kriminālietā saistībā ar šāda īpašuma iegādi.

50. pants

Starptautiskā sadarbība konfiskācijas nolūkā

1. Dalībvalsts, kas saņēmusi pieprasījumu no citas dalībvalsts, kuras jurisdikcijā ir saskaņā ar šo konvenciju noteikts noziedzīgs nodarījums, konfiscēt tās teritorijā esošus noziedzīgi iegūtus līdzekļus, īpašumu, aprīkojumu vai citus nozieguma rīkus, kas minēti šīs konvencijas 31. panta 1. punktā, cik vien iespējams tās valsts tiesību sistēmā:

a) iesniedz pieprasījumu savām kompetentajām iestādēm nolūkā saņemt konfiskācijas rīkojumu un, ja šāds rīkojums ir izdots, izpilda to; vai

b) iesniedz savām kompetentajām iestādēm konfiskācijas rīkojumu, ko saskaņā ar šīs konvencijas 31. panta 1. punktu izdevusi tiesa pieprasītājas dalībvalsts teritorijā, lai to īstenotu pieprasītajā apmērā, ciktāl tas attiecas uz noziedzīgi iegūtiem līdzekļiem, īpašumu, aprīkojumu vai citiem nozieguma rīkiem, kas atrodas pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts teritorijā.

2. Pēc citas dalībvalsts, kuras jurisdikcijā ir saskaņā ar šo konvenciju noteikts nodarījums, lūguma pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts veic pasākumus, lai identificētu, izsekotu, iesaldētu vai izņemtu noziedzīgi iegūtus līdzekļus, īpašumu, aprīkojumu vai citus noziedzīga nodarījuma rīkus, kas minēti šīs konvencijas 31. panta 1. punktā, lai tos varētu konfiscēt vai nu pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts, vai – saskaņā ar pieprasījumu, kas iesniegts saskaņā ar šā panta 1. punktu, – pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts.

3. Uz šo pantu *mutatis mutandis* attiecas šīs konvencijas 40. panta noteikumi. Papildus informācijai, kas noteikta šīs konvencijas 40. panta 15. punktā, pieprasījumos, kas iesniegti saskaņā ar šo pantu, iekļauj šādu informāciju:

a) ja pieprasījums attiecas uz šā panta 1. punkta a) apakšpunktu – konfiscējamā īpašuma apraksts, cita starpā, ciktāl iespējams, atrašanās vieta un attiecīgā gadījumā īpašuma paredzamā vērtība, kā arī to faktu izklāsts, uz kuriem atsaucas pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts, kas ir pietiekams, lai pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts varētu pieprasīt rīkojumu saskaņā ar tās tiesību aktiem;

b) ja pieprasījums attiecas uz šā panta 1. punkta b) apakšpunktu – juridiski pieņemama konfiskācijas rīkojuma kopija, kas ir pieprasījuma pamatā un ko izdevusi pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts, faktu izklāsts un informācija par to, cik lielā mērā tiek pieprasīta rīkojuma izpilde, paziņojums, kurā norādīti pasākumi, ko pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts veikusi, lai sniegtu pienācīgu paziņojumu *bona fide* trešām personām un nodrošinātu pienācīgu procesu, un paziņojums, ka konfiskācijas rīkojums ir galīgs;

c) ja pieprasījums attiecas uz šā panta 2. punktu – to faktu izklāsts, uz kuriem atsaucas pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts, un pieprasīto darbību apraksts un, ja iespējams, juridiski pieņemama tā rīkojuma kopija, kas ir pieprasījuma pamatā.

4. Šā panta 1. un 2. punktā paredzētos lēmumus vai darbības pieņem un veic pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts saskaņā ar saviem valsts tiesību aktiem un procesuālajiem noteikumiem vai saskaņā ar jebkādiem divpusējiem vai daudzpusējiem līgumiem, nolīgumiem vai vienošanās dokumentiem, kas tai var būt saistoši attiecībā uz pieprasījuma iesniedzēju dalībvalsti.

5. Katra dalībvalsts iesniedz Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāram to tiesību aktu un noteikumu eksemplārus, ar kuriem īsteno šo pantu, kā arī visas turpmākās izmaiņas šajos tiesību aktos un noteikumos vai to aprakstu.

6. Ja dalībvalsts izvēlas veikt šā panta 1. un 2. punktā minētos pasākumus ar nosacījumu, ka pastāv attiecīgs līgums, šī dalībvalsts uzskata šo konvenciju par nepieciešamu un pietiekamu līguma pamatu.

7. Sadarbību saskaņā ar šo pantu var arī atteikt vai pagaidu pasākumus var atcelt, ja pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts nesaņem pietiekamus un savlaicīgus pierādījumus vai ja īpašumam ir *de minimis* vērtība.

8. Pirms atcelt jebkādus pagaidu pasākumus, kas veikti saskaņā ar šo pantu, pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts, kad vien iespējams, dod pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij iespēju izklāstīt savu pamatojumu pasākuma turpināšanai.

9. Šā panta noteikumus neinterpretē kā tādus, kas aizskar *bona fide* trešo personu tiesības.

10. Dalībvalstis apsver iespēju noslēgt divpusējus vai daudzpusējus līgumus, nolīgumus vai vienošanās, lai uzlabotu saskaņā ar šo pantu uzsāktās starptautiskās sadarbības efektivitāti.

51. pants

Īpaša sadarbība

Neskarot savus valsts tiesību aktus, katra dalībvalsts cenšas veikt pasākumus, kas tai ļauj, neskarot savas valsts krimināllizmeklēšanu, kriminālvajāšanu vai tiesvedību, bez iepriekšēja pieprasījuma nodot citai dalībvalstij informāciju par līdzekļiem, kuri iegūti no nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, ja tā uzskata, ka šādas informācijas izpaušana varētu palīdzēt saņēmējai valstij uzsākt vai veikt krimināllizmeklēšanu, kriminālvajāšanu vai tiesvedību vai iesniegt pieprasījumu saskaņā ar šīs konvencijas 50. pantu.

52. pants

Noziedzīgi iegūtu līdzekļu vai īpašuma atgriešana un atsavināšana

1. Noziedzīgi iegūtus līdzekļus vai īpašumu, ko dalībvalsts konfiscē saskaņā ar šīs konvencijas 31. vai 50. pantu, šī dalībvalsts atsavina saskaņā ar saviem valsts tiesību aktiem un administratīvajām procedūrām.

2. Rīkojoties pēc citas dalībvalsts pieprasījuma saskaņā ar šīs konvencijas 50. pantu, dalībvalstis, ciktāl to ļauj valsts tiesību akti un ja tas tiek pieprasīts, prioritāri apsver konfiscēto noziedzīgi iegūto līdzekļu vai īpašuma atgriešanu pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij, lai tā varētu piešķirt kompensāciju noziegumā cietušajiem vai atgriezt šādus nelikumīgi iegūtus līdzekļus vai īpašumu tā iepriekšējiem likumīgajiem īpašniekiem.

3. Rīkojoties pēc citas dalībvalsts pieprasījuma saskaņā ar šīs konvencijas 31. un 50. pantu, dalībvalsts pēc tam, kad ir pienācīgi apsvērta kompensācija cietušajiem, var īpaši apsvērt iespēju noslēgt nolīgumus vai vienošanās par:

a) šādu noziedzīgi iegūtu līdzekļu vai īpašuma, vai līdzekļu, kas iegūti, pārdodot šādus noziedzīgi iegūtus līdzekļus, īpašumu vai tā daļu, vērtības iemaksu kontā, kas norādīts saskaņā ar šīs konvencijas 56. panta 2. punkta c) apakšpunktu, un starpvaldību struktūrām, kas specializējas kibernoziedzības apkarošanā;

b) nelikumīgi iegūtu līdzekļu vai īpašuma, vai no šādu nelikumīgi iegūtu līdzekļu vai īpašuma pārdošanas iegūtu līdzekļu regulāru vai neregulāru izmantošanu kopīgi ar citām dalībvalstīm saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem vai administratīvajām procedūrām.

4. Attiecīgā gadījumā, ja vien dalībvalstis nenolemj citādi, pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts var atskaitīt pamatotus izdevumus, kas radušies tādas izmeklēšanas, kriminālvajāšanas vai tiesvedības gaitā, kuras rezultātā, ievērojot šo pantu, tiek atgriezts vai atsavināts konfiscētais īpašums.

VI NODAĻA

PREVENTĪVI PASĀKUMI

53. pants

Preventīvi pasākumi

1. Katra dalībvalsts saskaņā ar savas tiesību sistēmas pamatprincipiem cenšas izstrādāt, īstenot vai uzturēt efektīvu un koordinētu politiku un paraugpraksi, lai ar attiecīgiem likumdošanas, administratīviem vai cita veida pasākumiem samazinātu pašreizējās vai turpmākās kibernoziedzības iespējas.

2. Katra dalībvalsts pieejamo līdzekļu robežās un saskaņā ar savu tiesību aktu pamatprincipiem veic atbilstīgus pasākumus, lai veicinātu attiecīgo personu un struktūru, kas neietilpst publiskajā sektorā, piemēram, nevalstisko organizāciju, pilsoniskās sabiedrības organizāciju, akadēmisko iestāžu un privātā sektora struktūru, kā arī plašas sabiedrības aktīvu līdzdalību tādu noziedzīgu nodarījumu novēršanas būtiskos aspektos, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju.

3. Preventīvie pasākumi var ietvert šādas darbības:

a) stiprināt sadarbību starp tiesībaizsardzības iestādēm vai prokuroriem un attiecīgām personām un struktūrām ārpus publiskā sektora, piemēram, nevalstiskajām organizācijām, pilsoniskās sabiedrības organizācijām, akadēmiskām iestādēm un privātā sektora struktūrām, lai risinātu attiecīgos aspektus tādu noziedzīgu nodarījumu novēršanā un apkarošanā, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju;

b) uzlabot sabiedrības informētību par tādu nodarījumu esamību, cēloņiem un apdraudējuma smaguma pakāpi, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, īstenojot sabiedrības informēšanas pasākumus, sabiedrības izglītošanu, plašsaziņas līdzekļu un informācijpratības programmas un mācību programmas, kas veicina sabiedrības līdzdalību šādu nodarījumu novēršanā un apkarošanā;

c) veidot un īstenot tādus centienus palielināt valstu krimināltiesību sistēmu spējas, kas ietver krimināltiesību speciālistu apmācību un zināšanu pilnveidošanu, kas ir daļa no valsts stratēģijām tādu noziedzīgu nodarījumu novēršanai, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju;

d) mudināt pakalpojumu sniedzējus veikt efektīvus pasākumus, ja tas ir iespējams, ņemot vērā valsts apstākļus un ciktāl to pieļauj valsts tiesību akti, lai stiprinātu pakalpojumu sniedzēju produktu, pakalpojumu un klientu drošību;

e) atzīt drošības pētnieku likumīgo darbību ieguldījumu, ja tās ir paredzētas vienīgi tam, lai saskaņā ar valsts tiesību aktos paredzētajiem nosacījumiem, ciktāl tās ir atļautas un tām piemēro valsts tiesību aktos paredzētos nosacījumus, stiprinātu un uzlabotu to pakalpojumu sniedzēju produktu, pakalpojumu un klientu drošību, kuri atrodas konvencijas dalībvalsts teritorijā;

f) izstrādāt, atvieglot un veicināt programmas un darbības, lai atturētu personas, kurām draud iesaistīšanās kibernoziedzībā, no kļūšanas par likumpārkāpējiem un lai pilnveidotu to prasmes likumīgā veidā;

g) censties veicināt to personu reintegrāciju sabiedrībā, kuras notiesātas par noziedzīgiem nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju;

h) izstrādāt stratēģijas un politiku saskaņā ar valsts tiesību aktiem, lai novērstu un izskaustu ar dzimumu saistītu vardarbību, kas notiek, izmantojot informācijas un komunikācijas tehnoloģiju sistēmu, kā arī preventīvo pasākumu izstrādē ņemt vērā neaizsargātu personu īpašos apstākļus un vajadzības;

i) īstenot konkrētus un pielāgotus centienus, lai panāktu bērnu drošību tiešsaistē, cita starpā izglītojot un apmācot, un uzlabojot sabiedrības informētību par seksuālu vardarbību pret bērniem vai bērnu seksuālu izmantošanu tiešsaistē, kā arī pārskatot valsts tiesisko regulējumu un uzlabojot starptautisko sadarbību, kuras mērķis ir novērst šādu vardarbību un izmantošanu, kā arī cenšoties nodrošināt, ka tiek ātri izņemti materiāli, kuros attēlota seksuāla vardarbība pret bērniem un bērnu seksuāla izmantošana;

j) uzlabot lēmumu pieņemšanas procesu pārredzamību un veicināt sabiedrības ieguldījumu šajos procesos, un nodrošināt, ka sabiedrībai ir pienācīga piekļuve informācijai;

k) ievērot, veicināt un aizsargāt brīvību meklēt, saņemt un izplatīt publiski pieejamu informāciju par kibernoziedzību;

l) izstrādāt vai stiprināt atbalsta programmas personām, kuras cietušas no noziedzīgiem nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju;

m) novērst un atklāt noziedzīgi iegūtu līdzekļu un īpašuma nodošanu saistībā ar noziedzīgiem nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju.

4. Katra dalībvalsts veic atbilstīgus pasākumus, lai nodrošinātu, ka attiecīgā kompetentā iestāde vai iestādes, kas atbild par kibernoziedzības novēršanu un apkarošanu, ir zināmas un attiecīgā gadījumā publiski pieejamas ziņošanai, cita starpā arī anonīmi, par jebkuru incidentu, ko var uzskatīt par noziedzīgu nodarījumu, kas noteikts saskaņā ar šo konvenciju.

5. Dalībvalstis cenšas periodiski izvērtēt esošo attiecīgo valsts tiesisko regulējumu un administratīvo praksi, lai apzinātu trūkumus un vājās vietas un nodrošinātu to atbilstību mainīgajiem draudiem, ko rada nodarījumi, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju.

6. Dalībvalstis var sadarboties savā starpā un ar attiecīgajām starptautiskajām un reģionālajām organizācijām, lai veicinātu un izstrādātu šajā pantā minētos pasākumus. Tas ietver dalību starptautiskos projektos, kuru mērķis ir novērst kibernoziedzību.

7. Katra dalībvalsts informē Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāru par tās iestādes vai iestāžu nosaukumu un adresi, kas var palīdzēt citām dalībvalstīm izstrādāt un īstenot īpašus pasākumus kibernoziedzības novēršanai.

VII NODAĻA

TEHNISKĀ PALĪDZĪBA UN INFORMĀCIJAS APMAIŅA

54. pants

Tehniskā palīdzība un spēju veidošana

1. Dalībvalstis atbilstīgi savām spējām apsver iespēju cita citai sniegt visplašāko tehnisko palīdzību un palīdzēt veidot spējas, cita starpā nodrošināt apmācību un sniegt cita veida palīdzību, īstenot savstarpēju attiecīgās pieredzes un specializēto zināšanu apmaiņu un nodot tehnoloģijas uz savstarpēji saskaņotiem noteikumiem, jo īpaši ņemot vērā jaunattīstības dalībvalstu intereses un vajadzības, lai veicinātu tādu nodarījumu novēršanu, atklāšanu, izmeklēšanu un kriminālvajāšanu par tiem, uz ko attiecas šī konvencija.

2. Dalībvalstis, ciktāl tas ir nepieciešams, uzsāk, izstrādā, īsteno vai uzlabo īpašas mācību programmas savam personālam, kas atbild par tādu nodarījumu novēršanu, atklāšanu, izmeklēšanu un kriminālvajāšanu par tiem, uz ko attiecas šī konvencija.

3. Šā panta 1. un 2. punktā minētās darbības, ciktāl to atļauj valsts tiesību akti, var attiekties uz:

a) metodēm un paņēmieniem, ko izmanto, lai novērstu, atklātu un izmeklētu nodarījumus, uz ko attiecas šī konvencija, un veiktu kriminālvajāšanu par tiem;

b) spēju veidošanu stratēģiskās politikas un tiesību aktu izstrādē un plānošanā, lai novērstu un apkarotu kibernoziedzību;

c) spēju veidošanu pierādījumu vākšanā, saglabāšanā un apmaiņā, jo īpaši elektroniskā formā, ieskaitot pārraudzības ķēdes saglabāšanu un kriminālistikas analīzi;

d) modernu tiesībaizsardzības aprīkojumu un tā izmantošanu;

e) kompetento iestāžu darbinieku apmācību tādu savstarpējas tiesiskās palīdzības lūgumu un citu sadarbības līdzekļu sagatavošanā, kas atbilst šīs konvencijas prasībām, jo īpaši attiecībā uz pierādījumu vākšanu, saglabāšanu un apmaiņu elektroniskā formā;

f) līdzekļu, kas iegūti, izdarot šajā konvencijā ietvertos nodarījumus, īpašuma, aprīkojuma vai citu noziedzīga nodarījuma rīku pārvietošanas un metožu, ko izmanto šādu līdzekļu, īpašuma, aprīkojuma un citu noziedzīga nodarījuma rīku pārvešanai, slēpšanai vai maskēšanai, novēršanu, atklāšanu un uzraudzību;

g) atbilstīgiem un efektīviem juridiskajiem un administratīvajiem mehānismiem un metodēm, kas atvieglo līdzekļu, kas iegūti no nodarījumiem, uz kuriem attiecas šī konvencija, izņemšanu, konfiskāciju un atgriešanu;

h) metodēm, ko izmanto, lai aizsargātu cietušos un lieciniekus, kuri sadarbojas ar tiesu iestādēm;

i) apmācību par attiecīgajām materiālajām un procesuālajām tiesībām un tiesībaizsardzības iestāžu izmeklēšanas pilnvarām, kā arī par valsts un starptautiskajiem noteikumiem, un valodu apmācību.

4. Dalībvalstis, ievērojot savus valsts tiesību aktus, cenšas izmantot citu dalībvalstu un attiecīgo starptautisko un reģionālo organizāciju, nevalstisko organizāciju, pilsoniskās sabiedrības organizāciju, akadēmisko iestāžu un privātā sektora struktūru speciālās zināšanas un cieši sadarboties ar tām, lai veicinātu šīs konvencijas efektīvu īstenošanu.

5. Dalībvalstis palīdz cita citai plānot un īstenot pētniecības un apmācības programmas, kas paredzētas zināšanu apmaiņai jomās, kas minētas šā panta 3. punktā, un šajā nolūkā vajadzības gadījumā izmanto arī reģionālas un starptautiskas konferences un seminārus, lai veicinātu sadarbību un stimulētu diskusijas par savstarpēji interesējošām problēmām.

6. Dalībvalstis apsver iespēju pēc pieprasījuma cita citai palīdzēt veikt izvērtējumus, pētījumus un izpēti par to attiecīgajā teritorijā izdarīto nodarījumu veidiem, cēloņiem un sekām, uz kuriem attiecas šī konvencija, lai ar kompetento iestāžu un attiecīgo nevalstisko organizāciju, pilsoniskās sabiedrības organizāciju, akadēmisko iestāžu un privātā sektora struktūru līdzdalību izstrādātu stratēģijas un rīcības plānus kibernoziedzības novēršanai un apkarošanai.

7. Dalībvalstis veicina apmācību un tehnisko palīdzību, kas atvieglo laicīgu izdošanu un savstarpēju tiesisko palīdzību. Šāda apmācība un tehniskā palīdzība var ietvert valodu apmācību, palīdzību savstarpējas palīdzības pieprasījumu sagatavošanā un apstrādē, norīkojumus un apmaiņu starp centrālo iestāžu vai aģentūru darbiniekiem, kuriem ir attiecīgi pienākumi.

8. Dalībvalstis, ciktāl tas ir nepieciešams, stiprina centienus maksimāli palielināt tehniskās palīdzības un spēju veidošanas efektivitāti starptautiskās un reģionālās organizācijās, kā arī saistībā ar attiecīgiem divpusējiem un daudzpusējiem nolīgumiem vai vienošanās dokumentiem.

9. Dalībvalstis apsver iespēju izveidot brīvprātīgus mehānismus, lai finansiāli atbalstītu jaunattīstības valstu centienus īstenot šo konvenciju, izmantojot tehniskās palīdzības programmas un spēju veidošanas projektus.

10. Katra dalībvalsts cenšas veikt brīvprātīgas iemaksas Apvienoto Nāciju Organizācijas Narkotiku un noziedzības novēršanas birojam, lai ar biroja starpniecību veicinātu programmas un projektus ar mērķi īstenot šo konvenciju, izmantojot tehnisko palīdzību un spēju veidošanu.

55. pants

Informācijas apmaiņa

1. Katra dalībvalsts, apspriežoties ar attiecīgiem ekspertiem, cita starpā no nevalstiskajām organizācijām, pilsoniskās sabiedrības organizācijām, akadēmiskajām iestādēm un privātā sektora struktūrām, attiecīgā gadījumā apsver iespēju analizēt tendences tās teritorijā saistībā ar nodarījumiem, uz kuriem attiecas šī konvencija, kā arī apstākļus, kādos šādi nodarījumi tiek izdarīti.

2. Dalībvalstis apsver iespēju sagatavot un savā starpā un ar starptautisku un reģionālu organizāciju starpniecību apmainīties ar statistiku, analītiskām zināšanām un informāciju par kibernoziedzību, lai pēc iespējas izstrādātu kopīgas definīcijas, standartus un metodiku, kā arī paraugpraksi šādu noziegumu novēršanai un apkarošanai.

3. Katra dalībvalsts apsver iespēju uzraudzīt savu politiku un praktiskos pasākumus, lai novērstu un apkarotu nodarījumus, uz kuriem attiecas šī konvencija, un izvērtē to efektivitāti un lietderību.

4. Dalībvalstis apsver iespēju apmainīties ar informāciju par juridiskām, politikas un tehnoloģiskām norisēm saistībā ar kibernoziedzību un pierādījumu vākšanu elektroniskā formā.

56. pants

Konvencijas īstenošana ar ekonomiskās attīstības palīdzību un tehnisko palīdzību

1. Dalībvalstis veic pasākumus, kas veicina šīs konvencijas optimālu īstenošanu, cik vien iespējams, izmantojot starptautisku sadarbību, ņemot vērā šajā konvencijā ietverto nodarījumu negatīvo ietekmi uz sabiedrību kopumā un jo īpaši uz ilgtspējīgu attīstību.

2. Dalībvalstis tiek stingri mudinātas, cik vien iespējams un saskaņojot rīcību savā starpā un ar starptautiskām un reģionālām organizācijām, īstenot konkrētus centienus, lai:

a) uzlabotu sadarbību dažādos līmeņos ar citām dalībvalstīm, jo īpaši jaunattīstības valstīm, nolūkā stiprināt to spēju novērst un apkarot nodarījumus, uz kuriem attiecas šī konvencija;

b) palielinātu finansiālo un materiālo palīdzību nolūkā atbalstīt citu dalībvalstu, jo īpaši jaunattīstības valstu, centienus efektīvi novērst un apkarot nodarījumus, uz kuriem attiecas šī konvencija, un palīdzēt tām īstenot šo konvenciju;

c) sniegtu tehnisku palīdzību citām dalībvalstīm, jo īpaši jaunattīstības valstīm, nolūkā atbalstīt to vajadzības saistībā ar šīs konvencijas īstenošanu. Šajā nolūkā dalībvalstis cenšas veikt atbilstīgas un regulāras brīvprātīgas iemaksas kontā, kas īpaši šim nolūkam paredzēts Apvienoto Nāciju Organizācijas finansēšanas mehānismā;

d) attiecīgā gadījumā mudinātu nevalstiskās organizācijas, pilsoniskās sabiedrības organizācijas, akadēmiskās iestādes un privātā sektora struktūras, kā arī finanšu iestādes sniegt ieguldījumu dalībvalstu centienos, cita starpā arī saskaņā ar šo pantu, jo īpaši nodrošinot jaunattīstības valstīm vairāk mācību programmu un modernu aprīkojumu, lai palīdzētu tām sasniegt šīs konvencijas mērķus;

e) apmainītos ar paraugpraksi un informāciju par veiktajām darbībām, lai uzlabotu pārredzamību, izvairītos no centienu dublēšanās un pēc iespējas labāk izmantotu visas gūtās atziņas.

3. Dalībvalstis arī apsver iespēju izmantot esošās apakšreģionālās, reģionālās un starptautiskās programmas, tostarp konferences un seminārus, lai veicinātu sadarbību un tehnisko palīdzību un sekmētu diskusijas par savstarpēji interesējošām problēmām, tostarp par jaunattīstības valstu īpašajām problēmām un vajadzībām.

4. Ciktāl iespējams, dalībvalstis nodrošina, ka resursi un centieni tiek sadalīti un vērsti uz to, lai atbalstītu standartu, prasmju un spēju, speciālo zināšanu un tehnisko spēju saskaņošanu ar mērķi noteikt kopējus minimālos standartus dalībvalstīs, lai izskaustu droša patvēruma vietas tādu nodarījumu veikšanai, uz kuriem attiecas šī konvencija, un stiprinātu cīņu pret kibernoziedzību.

5. Ciktāl iespējams, saskaņā ar šo pantu veiktie pasākumi neskar esošās ārvalstu palīdzības saistības vai citas finanšu sadarbības vienošanās divpusējā, reģionālā vai starptautiskā līmenī.

6. Dalībvalstis var noslēgt divpusējus, reģionālus vai daudzpusējus nolīgumus vai vienošanās par materiālo un loģistikas palīdzību, ņemot vērā finanšu pasākumus, kas vajadzīgi, lai šajā konvencijā paredzētie starptautiskās sadarbības līdzekļi būtu efektīvi un lai novērstu, atklātu, izmeklētu nodarījumus, uz kuriem attiecas šī konvencija, un īstenotu kriminālvajāšanu par tiem.

VIII NODAĻA

ĪSTENOŠANAS MEHĀNISMS

57. pants

Šīs konvencijas dalībvalstu konference

1. Konvencija izveido Konvencijas dalībvalstu konferenci, lai uzlabotu dalībvalstu spējas un savstarpējo sadarbību nolūkā sasniegt šajā konvencijā noteiktos mērķus un veicināt un pārskatīt tās īstenošanu.

2. Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretārs sasauc dalībvalstu konferenci ne vēlāk kā vienu gadu pēc šīs konvencijas stāšanās spēkā. Pēc tam notiek regulāras konferences sanāksmes saskaņā ar konferences pieņemto reglamentu.

3. Dalībvalstu konference pieņem reglamentu un noteikumus, kas reglamentē šajā pantā izklāstītās darbības, tostarp noteikumus par novērotāju uzņemšanu un piedalīšanos, kā arī to izdevumu apmaksu, kas radušies, veicot šīs darbības. Šādi noteikumi un saistītās darbības ņem vērā tādus principus kā efektivitāte, iekļautība, pārredzamība, efektivitāte un valstu atbildība.

4. Plānojot regulāras sanāksmes, dalībvalstu konference ņem vērā citu attiecīgu starptautisko un reģionālo organizāciju un mehānismu līdzīgiem jautājumiem veltīto sanāksmju laiku un vietu, kā arī to līguma palīgstruktūru sanāksmes, saskaņā ar šā panta 3. punktā noteiktajiem principiem.

5. Dalībvalstu konference vienojas par darbībām, procedūrām un darba metodēm, lai sasniegtu šā panta 1. punktā izklāstītos mērķus, tostarp šādus:

a) veicināt šīs konvencijas efektīvu izmantošanu un īstenošanu, ar to saistīto problēmu apzināšanu, kā arī darbības, ko dalībvalstis veic saskaņā ar šo konvenciju, cita starpā veicinot brīvprātīgu ieguldījumu mobilizāciju;

b) veicināt informācijas apmaiņu par juridiskām, politikas un tehnoloģiskām norisēm saistībā ar nodarījumiem, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, un pierādījumu vākšanu elektroniskā formā starp dalībvalstīm un attiecīgām starptautiskajām un reģionālajām organizācijām, kā arī nevalstiskajām organizācijām, pilsoniskās sabiedrības organizācijām, akadēmiskām iestādēm un privātā sektora struktūrām saskaņā ar valsts tiesību aktiem, kā arī par kibernoziedzības modeļiem un tendencēm un par šādu nodarījumu veiksmīgas novēršanas un apkarošanas praksi;

c) sadarboties ar attiecīgajām starptautiskajām un reģionālajām organizācijām, kā arī nevalstiskajām organizācijām, pilsoniskās sabiedrības organizācijām, akadēmiskām iestādēm un privātā sektora struktūrām;

d) pienācīgi izmantot attiecīgo informāciju, ko sagatavojušas citas starptautiskās un reģionālās organizācijas, un mehānismus, lai novērstu un apkarotu nodarījumus, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju, lai izvairītos no nevajadzīgas darba dublēšanās;

e) periodiski pārskatīt to, kā dalībvalstis īsteno šo konvenciju;

f) sniegt ieteikumus, lai uzlabotu šo konvenciju un tās īstenošanu, kā arī apsvērt iespējamu konvencijas papildināšanu vai grozīšanu;

g) izstrādāt un pieņemt šīs konvencijas papildprotokolus, pamatojoties uz šīs konvencijas 61. un 62. pantu;

h) ņemt vērā dalībvalstu tehniskās palīdzības un spēju veidošanas prasības attiecībā uz šīs konvencijas īstenošanu un ieteikt jebkādu rīcību, ko tā uzskata par vajadzīgu šajā ziņā.

6. Katra dalībvalsts pēc pieprasījuma sniedz dalībvalstu konferencei informāciju par normatīviem, administratīviem un citiem pasākumiem, kā arī par savām programmām, plāniem un praksi šīs konvencijas īstenošanai. Konference izskata visefektīvāko veidu, kā saņemt un izmantot informāciju, cita starpā arī informāciju, kas saņemta no dalībvalstīm, kā arī no kompetentām starptautiskajām un reģionālajām organizācijām. Var apsvērt arī informāciju, kas saņemta no attiecīgo nevalstisko organizāciju, pilsoniskās sabiedrības organizāciju, akadēmisko iestāžu un privātā sektora struktūru pārstāvjiem, kuri ir pienācīgi akreditēti saskaņā ar procedūrām, par kurām lemj konference.

7. Piemērojot šā panta 5. punktu, dalībvalstu konference var izveidot un pārvaldīt tādus pārskatīšanas mehānismus, kādus tā uzskata par vajadzīgiem.

8. Saskaņā ar šā panta 5.–7. punktu dalībvalstu konference, ja tā to uzskata par vajadzīgu, izveido jebkādus piemērotus mehānismus vai palīgstruktūras, kas palīdz efektīvi īstenot konvenciju.

58. pants

Sekretariāts

1. Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretārs konvencijas dalībvalstu konferencei nodrošina vajadzīgos sekretariāta pakalpojumus.

2. Sekretariāts:

a) palīdz dalībvalstu konferencei veikt šajā konvencijā izklāstītās darbības un organizēt un sniegt vajadzīgos pakalpojumus konferences sesijām, kas attiecas uz šo konvenciju;

b) pēc pieprasījuma palīdz dalībvalstīm sniegt informāciju dalībvalstu konferencei, kā paredzēts šajā konvencijā; kā arī

c) nodrošina vajadzīgo koordināciju ar attiecīgo starptautisko un reģionālo organizāciju sekretariātiem.

IX NODAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

59. pants

Konvencijas īstenošana

1. Katra dalībvalsts veic vajadzīgos pasākumus, tostarp likumdošanas un administratīvos pasākumus, saskaņā ar savu valsts tiesību aktu pamatprincipiem, lai nodrošinātu savu pienākumu izpildi saskaņā ar šo konvenciju.

2. Katra dalībvalsts var pieņemt pasākumus, kas ir stingrāki nekā tie, kas paredzēti šajā konvencijā, lai novērstu un apkarotu nodarījumus, kas noteikti saskaņā ar šo konvenciju.

60. pants

Konvencijas darbība

1. Ja divas vai vairāk dalībvalstis jau ir noslēgušas nolīgumu vai līgumu par jautājumiem, kas ir reglamentēti šajā konvencijā, vai kā savādāk ir noteikušas to attiecību regulējumu saistībā ar šiem jautājumiem, vai nākotnē gatavojas to darīt, tās ir arī tiesīgas piemērot minēto nolīgumu vai līgumu vai attiecīgi regulēt minētās attiecības.

2. Nekas šajā konvencijā neietekmē dalībvalsts citas tiesības, ierobežojumus, pienākumus un atbildību saskaņā ar starptautiskajām tiesībām.

61. pants

Saistība ar protokoliem

1. Šo konvenciju var papildināt ar vienu vai vairākiem protokoliem.

2. Lai kļūtu par protokola dalībvalsti, valstij vai reģionālai ekonomiskās integrācijas organizācijai arī jābūt šīs konvencijas dalībvalstij.

3. Šīs konvencijas dalībvalstij protokols nav saistošs, ja vien tā nekļūst par protokola dalībvalsti saskaņā ar tā noteikumiem.

4. Jebkuru šīs konvencijas protokolu interpretē kopā ar šo konvenciju, ņemot vērā attiecīgā protokola mērķi.

62. pants

Papildprotokolu pieņemšana

1. Pirms tiek apsvērta papildprotokola pieņemšana dalībvalstu konferencē, ir jābūt vismaz 60 dalībvalstīm. Konference dara visu iespējamo, lai panāktu vienprātību par katru papildprotokolu. Ja visi centieni panākt vienprātību ir bijuši neveiksmīgi un vienošanās nav rasta, papildprotokola pieņemšanai pēdējā instancē nepieciešams vismaz divu trešdaļu dalībvalstu konferencē klātesošo un balsojošo konvencijas dalībvalstu balsu vairākums.

2. Reģionālajām ekonomiskās integrācijas organizācijām savas kompetences jautājumos jāīsteno savas tiesības balsot saskaņā ar šo pantu ar balsu skaitu, kas līdzvērtīgs to dalībvalstu skaitam šajā konvencijā.

Šādas organizācijas nav tiesīgas balsot, ja to dalībvalstis īsteno savas balsošanas tiesības, un otrādi.

63. pants

Strīdu izšķiršana

1. Dalībvalstis cenšas risināt strīdus, kas saistīti ar šīs konvencijas interpretāciju vai piemērošanu, sarunu ceļā vai citā mierīgā veidā pēc savas izvēles.

2. Jebkuru strīdu starp divām vai vairākām dalībvalstīm, kas attiecas uz šīs konvencijas interpretāciju vai piemērošanu un kas nav atrisināms sarunu ceļā vai citā mierīgā veidā saprātīgā laika periodā, pēc vienas dalībvalsts pieprasījuma iesniedz izskatīšanai šķīrējtiesā. Ja sešus mēnešus pēc pieprasījuma šķīrējtiesai datuma šīs dalībvalstis nespēj vienoties par šķīrējtiesas organizāciju, ikviena no šīm dalībvalstīm var iesniegt strīdu izskatīšanai Starptautiskajā Tiesā, iesniedzot prasību saskaņā ar Tiesas statūtiem.

3. Katra dalībvalsts šīs konvencijas parakstīšanas, ratifikācijas, apstiprināšanas vai pieņemšanas, vai pievienošanās šai konvencijai laikā var paziņot, ka tā neuzskata šā panta 2. punktu par sev saistošu. Citām dalībvalstīm šā panta 2. punkts nav saistošs attiecībā uz jebkuru dalībvalsti, kas ir paudusi šādu atrunu.

4. Jebkura dalībvalsts, kas ir paudusi atrunu saskaņā ar šā panta 3. punktu, var jebkurā laikā šādu atrunu atsaukt, paziņojot par to Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāram.

64. pants

Parakstīšana, ratifikācija, pieņemšana, apstiprināšana un pievienošanās

1. Šī konvencija ir atvērta parakstīšanai visām valstīm Hanojā 2025. gadā un pēc tam Apvienoto Nāciju Organizācijas galvenajā mītnē Ņujorkā līdz 2026. gada 31. decembrim.

2. Šī konvencija ir atvērta parakstīšanai arī reģionālām ekonomiskās integrācijas organizācijām, ja vismaz viena šādas organizācijas dalībvalsts ir parakstījusi šo konvenciju saskaņā ar šā panta 1. punktu.

3. Šo konvenciju ir jāratificē, jāpieņem vai jāapstiprina. Ratifikācijas, pieņemšanas vai apstiprināšanas dokumenti jāiesniedz Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāram. Reģionālās ekonomiskās integrācijas organizācijas var iesniegt savu ratifikācijas, pieņemšanas vai apstiprināšanas dokumentu, ja vismaz viena no tās dalībvalstīm ir rīkojusies tāpat. Šādā ratifikācijas, pieņemšanas vai apstiprināšanas dokumentā attiecīgajai organizācijai jāpaziņo savas kompetences apjoms attiecībā uz jautājumiem, ko reglamentē šī konvencija. Šādas organizācijas arī informē depozitāru par visām vajadzīgajām savas kompetences robežu izmaiņām.

4. Šai konvencijai var pievienoties jebkura valsts vai jebkura reģionāla ekonomiskās integrācijas organizācija, ja vismaz viena tās dalībvalsts ir šīs konvencijas dalībvalsts. Pievienošanās dokumentus iesniedz Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāram. Pievienošanās laikā reģionālajai ekonomiskās integrācijas organizācijai jāpaziņo savas kompetences apjoms attiecībā uz jautājumiem, ko reglamentē šī Konvencija. Šādas organizācijas arī informē depozitāru par visām vajadzīgajām savas kompetences robežu izmaiņām.

65. pants

Stāšanās spēkā

1. Šī konvencija stājas spēkā deviņdesmitajā dienā pēc četrdesmitā ratifikācijas, piekrišanas, apstiprināšanas vai pievienošanās dokumenta iesniegšanas datuma. Šajā punktā neviens no reģionālās ekonomiskās integrācijas organizācijas iesniegtajiem dokumentiem nav jāuzskata par tādu, kas papildina minētās organizācijas dalībvalstu jau deponētos dokumentus.

2. Attiecībā uz katru valsti vai reģionālu ekonomiskās integrācijas organizāciju, kas ratificē, pieņem, apstiprina šo konvenciju vai pievienojas tai pēc četrdesmitā šāda dokumenta iesniegšanas, šī konvencija stājas spēkā trīsdesmitajā dienā pēc datuma, kad šī valsts vai organizācija iesniegusi attiecīgo dokumentu, vai datumā, kad šī konvencija stājas spēkā saskaņā ar šī panta 1. punktu, atkarībā no tā, kurš no šiem datumiem ir vēlāk.

66. pants

Grozījumi

1. Piecus gadus pēc šīs konvencijas stāšanās spēkā dalībvalsts var iesniegt grozījumus un nodot tos Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāram, kurš pēc tam paziņo piedāvātos grozījumus citām dalībvalstīm un dalībvalstu konferencei nolūkā izvērtēt šādu priekšlikumu un lemt par to. Dalībvalstu konferencei dara visu iespējamo, lai panāktu vienprātību par katru grozījumu. Ja visi centieni panākt vienprātību ir izsmelti un vienošanās nav rasta, grozījuma pieņemšanai pēdējā instancē nepieciešams dalībvalstu konferencē klātesošo un balsojošo konvencijas dalībvalstu divu trešdaļu balsu vairākums.

2. Reģionālajām ekonomiskās integrācijas organizācijām savas kompetences jautājumos jāīsteno savas tiesības balsot saskaņā ar šo pantu ar balsu skaitu, kas līdzvērtīgs to dalībvalstu skaitam šajā konvencijā. Šādas organizācijas nav tiesīgas balsot, ja to dalībvalstis īsteno savas balsošanas tiesības, un otrādi.

3. Grozījums, kas pieņemts saskaņā ar šā panta 1. punktu, dalībvalstīm ir jāratificē, jāpieņem vai jāapstiprina.

4. Grozījums, kas pieņemts saskaņā ar šā panta 1. punktu, attiecībā uz dalībvalsti stājas spēkā 90 dienu laikā pēc datuma, kad šāda grozījuma ratifikācijas, pieņemšanas vai apstiprināšanas dokuments ir iesniegts Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāram.

5. Kad grozījums stājas spēkā, tas ir saistošs visām dalībvalstīm, kuras to ir atzinušas par saistošu. Pārējām dalībvalstīm joprojām ir saistoši šīs konvencijas noteikumi un jebkuri citi iepriekšēji grozījumi, ko tās ratificējušas, pieņēmušas vai apstiprinājušas.

67. pants

Denonsēšana

1. Dalībvalsts var denonsēt šo konvenciju, iesniedzot rakstisku paziņojumu Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāram. Šāda denonsēšana stājas spēkā vienu gadu pēc tam, kad ģenerālsekretārs saņēmis šādu paziņojumu.

2. Reģionāla ekonomiskās integrācijas organizācija pārstāj būt šīs konvencijas dalībniece, kad šo konvenciju ir denonsējušas visas šīs organizācijas dalībvalstis.

3. Šīs konvencijas denonsēšana saskaņā ar šā panta 1. punktu ietver jebkādu tās protokolu denonsēšanu.

68. pants

Depozitārs un valodas

1. Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretārs ir iecelts par šīs konvencijas depozitāru.

2. Šīs konvencijas oriģināls, kura teksti arābu, ķīniešu, angļu, franču, krievu un spāņu valodā ir vienlīdz autentiski, tiek nodots glabāšanai Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāram.

TO APLIECINOT, apakšā parakstījušies valstu atbilstīgi pilnvarotie pārstāvji ir parakstījuši šo konvenciju.